

De tussentoestand tussen dood en opstanding

Additionele studie materiaal

*Een discipelschapstraining om
christenen toe te rusten voor het
werk in zijn dienst, tot opbouw
van het Lichaam van Christus
(Efeziërs 4:11-16).*

17

WEERLEGGEN VAN ONBIJBELSE THEORIEËN M.B.T. DE AARD VAN DE MENS EN DE TUSSENTOESTAND TUSSEN DE DOOD EN DE OPSTANDING

A. HET KARAKTER VAN DE LICHAMELIJKE DOOD	p. 1
B. DE TUSSENTOESTAND TUSSEN DOOD EN OPSTANDING	p. 3
C. EEN MENS IS EEN EENHEID, NIET EEN DUALITEIT OF EEN TRINITEIT	p. 5
D. DE THEORIE VAN DE ONDERWERELD	p. 7
C. DE THEORIE VAN HET VAGEVUUR	p.11
D. DE THEORIE VAN DE ZIELESLAAP	p.13
E. DE THEORIE VAN DE Vernietiging	p.14
F. DE THEORIE VAN DE TWEEDE KANS	p.16

De ‘dood’ is een mysterie, een gebeurtenis waaruit niemand behalve Jezus Christus is teruggekeerd om met gezag te vertellen wat de dood is en wat er ná de dood gebeurt. Geen mens dat in de Bijbelse geschiedenis uit de dood opgewekt werd, heeft iets over het karakter van de dood of toestand na de dood verteld. Daarom is ook dit onderwerp een zaak van Gods openbaring. Alleen de God van de Bijbel heeft het karakter van de dood, de toestand na de dood en het einde van de dood geopenbaard.

A. HET KARAKTER VAN DE LICHAMELIJKE DOOD.

1. Hoe mensen tegenwoordig tegen de dood aankijken.

Moderne mensen hebben meningen over alles, ook over de “dood”. Er zijn mensen, die de dood beschouwen als “iets wat natuurlijk is”, “een onverklaarbare leegte” of “het einde van alle bestaan”. Maar christenen geloven dat God bestaat en dat hij de mens met een doel geschapen heeft. Onder christenen is er echter verschil van mening over het karakter van de dood.

Sommige christenen menen dat een mens “sterfelijk” geschapen werd en de “onsterfelijkheid” moest verwerven. Door te zondigen, faalde de mens de onsterfelijkheid te verwerven en is de dood alleen maar de voortgang van zijn oorspronkelijke sterfelijkheid. Andere christenen menen dat een mens “onsterfelijk” geschapen werd, maar met de mogelijkheid deze te verliezen. Door ongehoorzaamheid aan het werkverbond (Genesis 2:15-17) heeft de mens de mogelijkheid onsterfelijk te blijven verloren en is de dood een straf voor zijn ongehoorzaamheid.

Over het algemeen leven mensen die Jezus Christus niet kennen voortdurend in angst voor de dood! De Bijbel zegt dat niet-christenen en ongelovigen “hun ganse leven *door angst voor de dood tot slavernij gedoemd zijn*” (Hebreeën 2:15). Mensen die Gods oplossing door Jezus Christus niet kennen, ervaren de dood als “kwellend, onheil, vrees, beving, schrik en onrust” (Psalm 55:4-6). Ze zien de dood als “het graf van de ontbinding” (Jesaja 38:17). Veel mensen zijn zo bang voor “de dood” dat ze zelfs het woord niet uit durven te spreken! Ze zijn bang dat ze, bij het noemen van het woord, de dood uitdagen toe te slaan! Dat is een leugen, want als je de dood *nu* al niet durft te onderkennen, *hoe* kun je de dood dan tegemoet treden als die eens voor je staat?

2. Waarom de dood in het heelal gekomen is.

De Bijbel zegt dat de “dood” het gevolg is van de zonde – van ongehoorzaamheid aan God (Genesis 2:15-17; Romeinen 6:23a). De fysieke dood is dus een straf voor ongehoorzaamheid aan de God van de Bijbel. Bij mensen is *de dood niet iets natuurlijks, maar een straf*. De eerste mensen, Adam en Eva, werden niet geschapen om te sterven. Zij werden geschapen naar het beeld van God (Genesis 1:27), en deze volmaakte voorwaarde schijnt de mogelijkheid uit te sluiten dat zij het zaad van ontbinding en sterfelijkheid in zich meedroegen. De lichamelijke dood wordt in de Bijbel niet voorgesteld als een voortzetting van de oorspronkelijke sterfelijke toestand van de mens, maar eerder als een straf van hun Schepper (Genesis 3:17-19). Zij hadden de mogelijkheid om onsterfelijk voort te leven verloren en zijn in een toestand van sterfelijkheid gevallen! Sterven als je zeventig of tachtig jaar oud ben, wordt voorgesteld als “een uitdrukking van Gods verbolgenheid, toorn of grimmigheid” (Psalm 90:7-11), als een goddelijk vonnis en “een verdiend straf” (Romeinen 1:32), of als een “vloek” (Galaten 3:13).

Als God alleen rechtvaardig maar niet liefde was, had hij de dood onmiddellijk na Adams overtreding kunnen opleggen (Genesis 2:17). Door *zijn algemene genade* hield hij de uitvoering van de dood als straf voor de zonde nog in. En door

zijn bijzondere genade in Christus “heeft Hij de dood tenietgedaan en het leven en de onvergankelijkheid aan het licht gebracht door (de verkondiging van) het evangelie (2 Timoteüs 1:10)! Daarom vervult de lichamelijke dood zijn werk uitsluitend in mensen die Gods genade in Christus niet aannemen. De God van de Bijbel “vindt geen vreugde in de dood van de goddeloze, maar daarin dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft” (Ezechiël 33:11)! “God wil dat alle mensen zalig worden en tot kennis van de waarheid komen” (1 Timoteüs 2:4).

3. De aard van de mens als lichaam en ziel.

De Bijbel beschouwt de aard van de mens als een eenheid. De mens is een levend “ziel” (wezen) bestaande uit een zichtbaar materiële “lichaam” en een onzichtbaar geestelijke “geest.”

▪ (1) Vóór de lichamelijke dood.

Vóór de dood wordt het principe van “leven” in de mens weergegeven door het woord “ziel” of “geest”. God schiep de mens uit het stof (de elementen) van de aarde en blies de levensadem in zijn neusgaten zodat de mens “een levend ziel” of “een levend wezen” werd (Genesis 2:7). Tijdens zijn leven op aarde behoort de mens zich geen zorgen te maken over zijn ziel (leven) en lichaam, want beiden zijn veel meer waard dan de materiële dingen als voedsel en kleding (Matteüs 6:25; cf. 16:25-26). In het Bijbelse denken zijn zowel het lichaam als de ziel belangrijk! Het lichaam is “een tempel van de Heilige Geest” en de gelovige wordt geroepen God te verheerlijken met zijn lichaam (1 Korintiërs 6:19-20)! Maar wanneer een mens sterft, dan verlaat zijn geest zijn lichaam (Lukas 8:55; Lukas 23:46; Matteüs 27:50).

▪ (2) Ná de lichamelijke dood.

Ná de dood wordt het levensprincipe in de mens nog steeds weergegeven door het woord “ziel” of “geest”. De zielen (Openbaring 6:9) of geesten (Hebreeën 12:23) van gestorven gelovigen zijn dan niet in hun lichaam, maar in Gods tegenwoordigheid in de hemel.

4. De aard van de dood als “scheiding”.

Het woord “dood” kent in de Bijbel drie betekenissen: een geestelijke, een lichamelijke en een eeuwige betekenis.

▪ (1) Geestelijke dood is de dood van de menselijke geest (Efeziërs 2:1).

De zonde brengt scheiding tussen God en mensen (Jesaja 59:1-2). Hoewel mensen van nature wel iets weten over “God”, kennen zij hem niet persoonlijk of intiem. God en de natuurlijke mens hebben geen vertrouwelijke omgang met elkaar (Psalm 25:14). De natuurlijke mens is “geestelijke dood”.

▪ (2) Lichamelijke dood is de dood van het menselijk lichaam (Hebreeën 9:27).

De Bijbel leert dat wanneer een persoon sterft, wordt zijn ziel of geest van zijn lichaam gescheiden (Lukas 8:55; Lukas 23:46; Matteüs 27:50). Bij de dood “keert het stof terug tot de aarde, zoals het was. De geest keert terug tot God, Die hem gegeven heeft” (Prediker 12:7) of tot de hel van de Satan (Lukas 16:22-23; zie Matteüs 25:41). De ziel of geest wordt van het lichaam gescheiden en de mens wordt van het leven op de aarde gescheiden. Hij wordt van zijn geliefde familie en vrienden gescheiden, van zijn bezittingen en van zijn vermogens en prestaties op de aarde. “Bij zijn sterven zal hij niets van dat alles meenemen, maar zijn vermogen aan een ander nalaten” (Psalm 49:11,18). Als mensen lichamen sterven, vervalt hun lichaam in het graf tot stof of wordt het bij de crematie tot stof teruggebracht. Mensen die gestorven zijn, zullen nooit meer in deze wereld terugkeren en zullen ook nooit meer deel hebben aan iets wat in deze wereld gebeurt (Prediker 9:6).

▪ (3) Eeuwige dood is het eeuwige lijden van de geest en het lichaam in de hel (Openbaring 20:14-15; zie Matteüs 10:28).

De eeuwige dood is de eeuwige scheiding van de mens van de liefdevolle aanwezigheid en zorg van God (cf. Matteüs 25:46; 2 Tessalonicenzen 1:8-9).

5. Waarom christenen nog moeten sterven.

▪ (1) Voor ongelovigen blijft de dood een straf.

De dood in al haar vormen blijft voor niet-christenen en de ongelovigen een straf voor hun zonden (Romeinen 6:23a).

▪ (2) Voor gelovigen is de dood niet langer een straf.

De “geestelijke dood” is niet langer een realiteit voor wedergeboren gelovigen, want God heeft hen met Christus levend gemaakt (Efeziërs 2:4-5). De “eeuwige dood” is ook niet langer een bedreiging voor wedergeboren christenen, want door hun geloof in Christus bezitten zij het eeuwige leven (Johannes 5:24). Maar “de lichamelijke dood” blijft nog steeds een gebeurtenis die op beiden niet-christenen en christenen wacht.

- Enerzijds is de lichamelijke dood van echte christenen een laatst gevolg van de afstamming van de oude mensheid in Adam. Maar het is niet langer een persoonlijke straf voor zijn persoonlijke zonden, omdat het zoenoffer en plaatsvervangend lijden van Christus aan het kruis *volkomen en volmaakt heeft voldaan* aan Gods rechtvaardige en heilige verbolgenheid over al zijn zonden (Romeinen 3:23-26; Romeinen 5:9-10).
- Anderzijds is de lichamelijke dood van de gelovige een middel in Gods hand om hem volkomen en volmaakt te heiligen! “Kostbaar is in de ogen van de HEERE de dood van Zijn gunstelingen” (Psalm 116:15). De opstanding van hun vroegere sterfelijke lichamen zal hun heiligheden en verheerlijking voltooiën!

▪ **(3) Voor echte gelovigen is de dood een middel tot heiliging.**

• **Het lijden van Christus.**

Hoewel Christus zelf nooit zondigde, leed hij veel onder verzoeken en vervolging (Hebreeëen 4:15). Hij heeft de gehoorzaamheid door ervaring geleerd uit wat Hij geleden heeft (Hebreeëen 5:8). Christus ging de heerlijkheid alleen in door lijden en dood.

• **Het lijden van christenen.**

Net zoals Christus zijn heerlijkheid inging door lijden en dood, *kunnen christenen hun eeuwige status ook alleen ingaan door lijden en de lichamelijke dood* (1 Petrus 4:6,12-13). Wie deel heeft in het lijden van Christus, zal ook deel hebben in zijn verheerlijking (Romeinen 8:17). Sommige christenen worden verdrukt en vervolgd omdat ze Christus volgen, zodat het leven van Jezus in hun sterfelijke lichamen openbaar wordt (2 Korintiërs 4:7-11; cf. Johannes 9:3). Maar alle christenen moeten lichamen sterven, omdat “vlees en bloed het koninkrijk van God niet kan beërven” (1 Korintiërs 15:50).

Het lijden van christenen op aarde, waarvan de lichamelijke dood het hoogtepunt is, moet worden gezien als het middel waardoor God zijn kinderen heiligt. Hun ziekten, hun handicaps, hun mislukkingen, hun problemen, kortom al hun lijden en de realiteit van hun sterven hebben een heilzaam effect op gelovigen! Het lijden is nuttig om de zelfgenoegzaamheid en onafhankelijkheid van de mens om te buigen naar afhankelijkheid van God, de trotse mens nederig te maken, de vleeselijkheid te tuchtigen, de wereldgelijkvormigheid te ontmaskeren en de mens meer geestelijk te maken.

Het lijden en sterven voltooien de heiliging van de geest van de gelovigen. Door hun lijden en sterven worden ze tot de “rechtvaardigen die de voleinding bereikt hebben en volmaakt geworden zijn” (Hebreeëen 12:23). Door hun lijden en sterven gaan ze behoren tot *de reinen* die het koninkrijk van God in haar uiteindelijke vorm binnengaan (Openbaring 21:27).

De dood is NIET HET *EINDE* voor christenen, maar *HET BEGIN* van een volmaakt leven in de tegenwoordigheid van God! Voor christenen is de “prikkel van de dood” verwijderd en wordt de dood de poort naar de hemel (1 Korintiërs 15:55)! De overwinning over de dood wordt gegeven door Jezus Christus. Juist de overwinning van Christus en het geloof in de opstanding uit het doden geven aan christenen het vermogen om in dit leven standvastig te zijn, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk van de Heer en te weten dat hun arbeid in de Heer nooit tevergeefs is (1 Korintiërs 15:57-58)!

B. DE TUSSENTOESTAND TUSSEN DOOD EN OPSTANDING.

1. De bestemming van de ziel na de lichamelijke dood.

De Bijbel zegt niet veel over de toestand van de ziel (of geest) van niet-christenen of ongelovige ná de dood, maar wel genoeg over de toestand van de ziel (geest) van echte christenen (gelovigen) ná hun lichamelijke dood. In een gelijkenis gebruikt Jezus een beeld waarin een ongelovige rijke man (zijn ziel/geest) ná zijn dood onmiddellijk naar de hel ging, waar hij in pijn verkeerde (Lukas 16:22-23), terwijl de arme Lazarus (zijn ziel/geest) onmiddellijk door engelen naar de hemel gedragen werd, waar Abraham was (Lukas 16:22). Terwijl er niets over hun gestorven lichamen gezegd wordt, kunnen we ons indenken dat het lichaam van de rijke man waarschijnlijk een uitgebreide en eervolle begrafenis kreeg, terwijl het lichaam van de arme misschien in een graf werd gemikt die niet zichtbaar was.

De Bijbel leert dat als een echt christen sterft, zijn ziel (of geest) wordt gescheiden van zijn lichaam en onmiddellijk bij Jezus Christus is (Prediker 12:7). Hij komt direct in het paradijs om bij Christus te zijn (Lucas 23:43). Hij is dan niet meer met de mensen op deze aarde, maar met Christus in de hemel (Filippenzen 1:22-24). Hij komt dan tot zijn eeuwige bestemming, het hemelse Jeruzalem, tot God de Rechter, tot Jezus de Middelaar van het nieuwe verbond, tot ontelbare engelen, tot een feestelijke vergadering, tot de geesten van de rechtvaardigen, die tot volmaaktheid zijn gekomen en tot de Gemeente (Kerk) van de eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn. Beide de christenen die al gestorven zijn en de christenen die nog op de aarde leven horen tot deze Gemeente (Kerk) (Hebreeëen 12:22-24; zie Galaten 4:24-27; Filippenzen 3:20-21; Hebreeëen 11:9-10,13-16; Hebreeëen 13:14). Maar de Bijbel leert dat de lichamelijke dood de christenen nooit zal kunnen scheiden van God of van Gods liefde voor hen (Romeinen 8:35-39)!

2. De toestand van de ziel van de christen in de hemel.

▪ **(1) De verblijfplaats van de gelovige in de hemel.**

Bij de lichamelijke dood verlaat de ziel of geest van de christen zijn tijdelijke “aardse tentwoning”¹ (zijn tegenwoordige aardse lichaam) en ontvangt “een gebouw van God”², dat “een hemels en niet door mensenhanden gemaakte woning”³ is (zijn toekomstige hemelse woonplaats). Deze verandering wordt voorgesteld als de tegenwoordige aardse tentwoning “die overkleed wordt met de hemelse woning”⁴. Deze hemelse woning wordt als bewoond voorgesteld!

¹ Grieks: η επιγειος ημων οικια του σκηνους

² Grieks: οικοδομην εκ θεου

³ Grieks: οικιαν αχειροποιητων αιωνιον εν τοις ουρανοις

⁴ Grieks: το οικητηριον ημων το εξ ουρανου επενδυσασθαι

Petrus en Paulus vergelijken sterven met het afdoen van de aardse tentwoning (het ontkleden van het tegenwoordige aardse lichaam) (2 Petrus 1:13-14; 2 Korintiërs 5:4) en het aandoen van de hemelse verblijfplaats (het bekleden van het toekomstige hemelse bestaan). Maar Paulus beschrijft de dood niet alleen maar als het bekleden met een ander stuk kleding dat bestaat uit de hemelse verblijfplaats, maar *het overkleden van de vroegere aardse verblijfplaats*. Door deze gebeurtenis wordt het aardse lichaam niet maar verworpen of bedekt, maar geabsorbeerd en getransformeerd door zijn hemelse werkelijkheid (2 Korintiërs 5:2,4)! Er is enerzijds dus een continuïteit tussen het tijdelijke aardse lichaam en het eeuwige hemelse werkelijkheid. Anderzijds is er een volledige transformatie van het tijdelijke aardse lichaam! Hoe wij “deze toekomstige hemelse woning” (2 Korintiërs 5:4), “het huis van Mijn Vader met vele woningen” (Johannes 14:1)(het woord “woningen” bedoeld “woningen waar men permanent verblijft”) en “het toekomstige opstandinglichaam” bij de wederkomst van Christus (1 Korintiërs 15:42-44; Filippenzen 3:21) moeten voorstellen en ons afvragen wat de verschillen van deze uitdrukkingen zijn, worden niet verder uitgelegd.

Wel weten wij dat dit hemelse lichaam ook een zichtbare vorm kan aannemen, evenals de engelen een zichtbare vorm kunnen aannemen (Matteüs 22:30) en Mozes en Elia zichtbare vormen hadden bij de verheerlijking op de berg (Matteüs 17:3; zie 1 Korintiërs 15:35-44).

▪ **(2) De activiteiten van de gelovige in de hemel.**

Tijdens de periode tussen de dood en de opstanding van de christen, ligt zijn aardse lichaam in het graf, terwijl zijn ziel (of geest) in zijn eeuwige hemelse woonplaats in de hemel is. Zijn ziel (of geest) is daar heel *bewust en actief*. De ziel *rust* van alle moeiten van het aardse leven zoals wedijver, inspanning, problemen, zorgen, ziekte, lijden, pijn, angst, smart, zonde en verdriet (Hebreeëen 4:9-11; Openbaring 14:13). God zal alle tranen van zijn ogen afwissen. Hij zal *nooit meer lijden*. Jezus zal hem hoeden en leiden naar de bronnen van het levende water (Openbaring 7:16-17). Hij zal in de aanwezigheid van Christus zijn en *zijn heerlijkheid zien*. Dat betekent dat hij de liefde en genade van Christus zal ontvangen en ervaren, alsook zijn heiligheid, rechtvaardigheid, goedheid, wijsheid, enz. (Johannes 14:2; Johannes 17:24). Onvolmaaktheid zal er niet meer zijn en hij zal *alles volkomen weten en begrijpen* (1 Korintiërs 13:9-12). Hij zal vervuld worden met *vreugde* en met het eeuwige genot van Gods aanwezigheid (Psalm 16:11). Hij zal nieuwe liederen voor God *zingen*, God prijzen en aanbidden (Openbaring 4:9-11; Openbaring 5:11-14). Hij zal dag en nacht God *dienen* d.m.v. aanbidding en lofprijzing (Openbaring 7:9-15), met zijn geest (Romeinen 1:9), met een goed geweten (2 Timoteüs 1:3) en met eerbied en ontzag (Hebreeëen 12:28). De trouwe christen zal over vele dingen *verantwoordelijkheid ontvangen* (Matteüs 25:21). Evenals de engelen zal de christen God dienen in een grote verscheidenheid aan belangrijk werk. Omdat hij bij Christus is, zal de christen betrokken worden bij alles wat Christus doet, ook bij het *heersen en oordelen* over de aarde (Openbaring 2:26; 3:21).

3. Contact en communicatie tussen de doden en de levenden is onmogelijk.

▪ **(1) Contact en communicatie tussen de doden en de levenden is onmogelijk.**

Terwijl het lichaam in het graf ligt en tot stof terugkeert (Genesis 3:19), is de ziel (of geest) òf bij God in de hemel òf bij de satan in de hel. De Bijbel leert heel duidelijk dat de ziel (of geest) van overleden mensen volkomen onwetend en onbewust is van wat zich op aarde afspeelt. Zij weten niets over mensen of gebeurtenissen, hebben geen wijsheid om levende mensen advies te geven en kunnen geen beslissingen nemen of iets goeds of slechts op aarde doen! Zij kunnen niet deel nemen aan welke activiteit op aarde dan ook (Prediker 9:5-10)! Er kan geen contact zijn met de geesten van overledenen. De ziel (of geest) van de overledene kan geen enkele invloed uitoefenen op de aarde!

▪ **(2) Contact en communicatie met boze geesten is mogelijk, maar verboden.**

In de gebeurtenis in 1 Samuël 28:8-14, waar koning Saul een medium bezoekt en denkt met de dode profeet Samuël te spreken, hoort hij mogelijk een door een demon geïmiteerde stem. Saul zag de profeet Samuël niet en zelfs het medium zei niet dat zij Samuël zag. Integendeel, zij zag alleen “een geest” uit de aarde komen, *die leek op* een oude man met een jas aan. Mensen die geloven dat contact kan worden gemaakt met de geest van overleden mensen of dat die invloed kunnen hebben in deze wereld, worden bedrogen door boze geesten. De Bijbel waarschuwt de christenen dat boze geesten bedreven zijn in het misleiden en imiteren. “De satan zelf *doet zich voor als een engel van het licht*” (2 Korintiërs 11:14). Christus waarschuwt dat de duivel een leugenaar is en *de vader van alle leugens* (Johannes 8:44). Dus is de satan ook de bron van alle imitaties en leugenachtige uitspraken van mediums. God verbiedt elk contact met spiritisten, waarzeggers, handpalm lezers, kristalbal kijkers, kaartleggers en elke vorm van occultisme en tovenarij (Deuteronomium 18:9-14; Leviticus 19:31; 20:6,27; Jesaja 8:19-20).

▪ **(3) Contact en communicatie met de zogenaamde christen heiligen is onmogelijk en ook verboden.**

Volgens sommige christenen kunnen de geesten van heel beroemde gelovigen bemiddelen tussen christenen die nog op aarde leven en Christus of zijn moeder Maria in de hemel. Zij maken beelden en vereren deze zogenaamde “heiligen” en vragen hen om te bemiddelen. Maar de Bijbel leert duidelijk dat de zielen van overleden gelovigen “slapen” met betrekking tot de werkelijkheid op aarde (1 Tessalonicenzen 4:14). De ziel van de overledene weet niet of zijn kinderen op aarde rijk worden of erg arm blijven (Job 14:21). Noch Abraham, noch Jakob weten wat er op aarde met hun nakomelingen gebeurt (Jesaja 63:16). Bovendien leert de Bijbel dat alle gelovigen in Jezus Christus “heiligen” zijn (1 Korintiërs 1:2; 6:11; Filippenzen 1:1). Alleen Jezus Christus Zelf is hun rechtvaardigheid, heiliging, wijsheid en verlossing (1 Korintiërs 1:30).

4. Christenen zullen elkaar herkennen in de hemel.

De “vrienden” die christenen dankzij hun materiële giften op aarde hebben gemaakt, zullen hen verwelkomen in de eeuwige hemelse woning (Lukas 16:9). In de hemel herkenning mensen elkaar en communiceren zoals te zien is in Openbaring hoofdstukken 4 en 5. De vreugde van de hemel wordt beschreven met het symbolische beeld van een feestmaal (Matteüs 8:11). Daarom mogen christenen verwachten dat zij elkaar zullen terugzien in de hemel en in vreugde met elkaar zullen omgaan, zelfs al blijft dit alles ondergeschikt aan de gemeenschap met Christus.

Maar als gelovigen inderdaad mensen in de hemel kunnen herkennen, zullen zij dan geliefde familieleden en vrienden, die niet gelovig waren, niet missen? De Bijbel leert dat elke aardse relatie, die niet “in Christus” was, in de hemel zijn betekenis zal verliezen. Alleen “zij die de wil van Mijn Vader in de hemel doen, zijn Mijn broeder en zuster en moeder” (Matteüs 12:46-50). Wij kunnen er daarom van uitgaan dat wij, op het moment dat wij de hemel binnengaan, geen herinnering meer zullen hebben aan vroegere familieleden en vrienden die ongelovig gebleven waren.

C. DE MENS IS EEN EENHEID, NIET EEN DUALITEIT OF EEN TRINITEIT

1. De triniteit van de Neoplatonische filosofie van Philo.

De Bijbel erkent niet de heidense Neoplatonische filosofie van Philo (ongeveer 20 v.C. – 45 n.C.). Hij leefde in Alexandrië en was een hellenistische Jood in wie de Griekse filosofie het van zijn Joodse godsdienst won. Hij gebruikte Griekse filosofie om de Joodse theologie uit te leggen en maakte gebruik van de allegorische methode om het Oude Testament te verklaren.

De Neoplatonische filosofie leert dat de hiaat tussen de geestelijke en materiële wereld overbrugd wordt door de emanatie van de godheid in de materiële wereld of door vele halfgoden, demonen en helden. De filosofie van Philo leert dat de uiterlijke materiële wereld voor eenvoudige en onnozele mensen is; terwijl de innerlijke geestelijke werkelijkheid voor filosofen is en dat de hiaat tussen de materiële wereld en ‘god’ overbrugd wordt door ideeën, machten en engelen.

De filosofie van Philo leert dat de mens een triniteit is: de mens heeft een geest, heeft een ziel en heeft een lichaam.

De filosofische beschouwing van Philo maakt een onderscheid tussen de geest en de ziel van de mens, tussen zijn geestelijke en zijn zielen leven. De geest is de hogere deel die de goddelijke filosofie bevat (begrijpt) en de ziel is de lagere deel de menselijke filosofie bevat.

Deze beschouwing wordt in het Westen gepopulariseerd door specifieke functies aan de menselijke geest, de menselijke ziel en het menselijke lichaam toe te schrijven. De functies van de geest zijn dan: geestelijke kennen van een god, omgaan met deze god, het geweten, de intuïtie en de creativiteit. De functies van de ziel zijn dan beperkt tot: redeneren (het denken), besluiten en kiezen (de wil) en verschillende emoties voelen (het hart). De functies van het lichaam zijn gereduceerd tot de vijf zintuigen.

Deze verdeling van de mens in drie delen is een vereenvoudiging van de werkelijkheid en is niet Bijbels!

2. De dualiteit van de Neoplatonische filosofie van Plotinus.

De Bijbel erkent ook niet de heidense Neoplatonische filosofie van Plotinus uit Alexandrië (269), Jamblichus uit Syrië (363) of Proclus uit Athene (485) die haar wortels heeft in de godsdiensten uit het Oosten en grote invloed uitoefende op de Middeleeuwen. Het Neoplatonisme leert een absoluut dualisme tussen de geestelijke en de materiële werkelijkheden.

De filosofie van Plotinus leert dat de mens een dualiteit is: de mens heeft een lichaam en de mens heeft een ziel (geest).

Deze wereldbeschouwing maakt onderscheid tussen het lichaam dat *alleen fysiek* is en de ziel die *alleen geestelijk* is. Zij geloven daarom dat de fysieke functies van het lichaam en de psychologische functies van de ziel volkomen apart gehouden kunnen worden. Zij zeggen dat de functies van het lichaam en de functies van de ziel elkaar helemaal niet beïnvloeden. De mens kan op één manier in zijn lichaam leven en op een volkomen ander manier in zijn ziel leven. Bijvoorbeeld, hij kan vleselijk en immoreel in zijn lichaam leven en tegelijk godsdienstig en moreel in zijn ziel leven. Volgens de Bijbel is deze dualiteit helemaal onmogelijk!

Deze filosofie beschouwt de ziel als het hoogste essentiële wezen van de mens (iets goeds) en het lichaam als de lagere deel van de mens (iets slechts). Het leert dat de zondeval (van Adam en Eva) de ziel aan het lichaam vastgekoppeld heeft⁵. De geest (of ziel) is de gevangene geworden van het lichaam totdat het bij het sterven uit het lichaam bevrijd wordt ten einde met het geestelijke rijk verenigd te worden.

⁵ Hindoeïsme leert dat de Universele Ziel (Brahman)(de allerhoogste “god”) zonder oorzaak in ontelbare individuele zielen (atmans) uiteenviel die daarmee de illusie schiep dat het heelal uit een ontelbare aantal geschapen dingen bestaat. Alle materiële dingen worden daarom als “god” beschouwd. Door een proces, die reïncarnatie (karma-samsara) genoemd wordt, evolueert elke ziel (atman) d.m.v. miljoenen maal miljoenen van gereïncarneerde bestaanswijzen terug om uiteindelijk weer op te lossen in de Universele Ziel (Brahman). Dit wordt *bevrijding of verlossing (moksha)* genoemd. Door een proces van oorzaak en gevolg, veroorzaken de “werken” (karma) dat elk ziel “migreert” (en weer op aarde gereïncarneerd of

Het gevolg van deze filosofie is dat alleen de ziel als belangrijk beschouwd wordt en *het lichaam alsook de hele schepping als onbelangrijk*. Bijvoorbeeld, het is belangrijk een kerk bij te wonen en je ziel te redden, maar het is niet belangrijk hoe je in de wereld in je lichaam leeft. Een mens kan zich te buiten gaan met onbeheerst eten, drinken en drugsgebruik, in seksuele immoraliteit leven, en zich toewijden aan het uitmoorden van mensen in zogenaamde “heilige” oorlogen zonder dat deze gebeurtenissen enige gevolgen voor zijn ziel heeft! Historisch heeft de beschouwing over de scheiding tussen ziel en lichaam rampspoedige gevolgen gehad voor de godsdiensten in de wereld, ingesloten het Christendom!

Deze verdeling van de mens in een dualiteit is niet Bijbels!

3. De eenheid van het lichaam en de ziel in de Bijbel.

▪ (1) Uitleg van Genesis 2:7.

Toen God de mens schiep, vormde Hij het lichaam van de mens uit de elementen van de aarde en blies *de levensadem (geest)*⁶ in zijn neusgaten, en zo werd de mens “*een levende ziel*”⁷, “*een levend wezen*” (Genesis 2:7).

De Bijbel leert dat de mens een eenheid is: de mens is een levend ziel die bestaat uit een lichaam en een geest.

In de Bijbel is de hele mens, lichaam en ziel belangrijk! Het lichaam is het zichtbare wezen of essentie van de mens en de geest (of ziel) is het onzichtbare wezen of essentie van de mens. Wanneer de geest van het lichaam gescheiden wordt bij het sterven, is “het dode lichaam” niet hetzelfde als “het levende lichaam”. De mens is dan niet langer “een levend wezen”. “Wezen” (ziel) wordt beschouwd als “leven” (Markus 8:35-37)!

Later in de Bijbel zijn de woorden “geest” en “ziel” verwisselbaar. Het menselijke lichaam (de fysieke uitdrukking van zijn ziel of wezen) is veel belangrijker dan dingen als voedsel en kleding (Matteüs 6:25) en de menselijke geest (de geestelijke uitdrukking van zijn ziel of wezen) is veel belangrijker dan de hele wereld met al zijn bezittingen en ambities winnen (Matteüs 16:25-26). Het lichaam van een christen is een tempel van de Heilige Geest en een christen is geroepen om God met zijn lichaam (1 Korintiërs 6:19-20) en met zijn geest of ziel (Lukas 1:46) te verheerlijken!

▪ (2) Uitleg van 1 Tessalonicenzen 5:23.

Dit Bijbelvers mag niet misbruikt worden om de filosofie van Philo (de verdeling van de mens in drie delen: te weten een lichaam, een ziel en een geest) te bewijzen. In 1 Tessalonicenzen 5:23 in de oorspronkelijke Griekse grondtekst zijn de woorden: “jullie” (meervoud), “jullie geest” (meervoud) en “de ziel en het lichaam” (enkelvoud) niet opeenvolgende, maar *parallele uitdrukkingen*! De letterlijke vertaling uit het Grieks luidt als volgt:

- “De God van vrede Zelf/ mag heiligen/ jullie (meervoud) geheel en al (tot het einde toe);
- en/ compleet in elk deel (mag zijn)/ jullie (meervoud) geest;
- en/ de ziel (enkelvoud) en het lichaam (enkelvoud)/ onberispelijk/ bij de komst van onze Heer Jezus Christus / mag bewaard worden.”

De juiste vertaling moet luiden:

- “Mag de God van vrede Zelf jullie (christenen) geheel en al heiligen;
- en (mag) jullie geest (de geest van alle christenen) in elk deel compleet (in tact, onbeschadigd)(zijn);
- en mag de ziel en het lichaam (van elk christen) onberispelijk bewaard blijven bij de (weder)komst van de Heer Jezus Christus.”

De uitdrukking “*geest*” *vertegenwoordigt het immateriële wezen* van de mens en de uitdrukking “*ziel en lichaam*” *vertegenwoordigt de hele persoonlijkheid* van de mens.

▪ (3) Uitleg van Hebreëen 4:12.

“Het Woord van God dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg, ... en het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart.” Dit Bijbelvers leert niet de verdeling van de menselijke natuur in drie delen. Het is hachelijk om hieruit enige conclusies over de psychologie van de auteur te trekken. De opeenstapeling van de vier woorden: ziel, geest, gewrichten, merg moet beschouwd worden als een uitdrukking van *de hele mentale en geestelijke natuur van de mens in alle opzichten*. Gods Woord dringt door tot de diepste uithoeken van het menselijke wezen en brengt onbewuste motieven aan het licht.

▪ (4) Uitleg van Markus 12:30.

“En u zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand en met heel uw kracht.” De woorden: hart, ziel en verstand heeft ieder meerdere verschillende betekenissen in het Grieks. Meestal is

- het hart⁸ het centrum van het menselijke wezen, de drijfveer van alle gedachten, woorden en daden (Spreuken 4:23)

geboren wordt) (samsara) in een ander bestaanswijze (mens of dier). Slechte werken (slechte karma) veroorzaken dat de ziel naar beneden migreert om gereïncarneerd te worden in een lagere bestaanswijze (bv. een bedelaar of gehandicapt persoon) en goede werken (goede karma) veroorzaken dat de ziel omhoog migreert en geboren wordt in een hoger bestaansvorm (bv. een rijk man of een heilige, en hieronder vallen ook slangen, apen en heilige koeien, dieren die veel voorkomen in India). Sommige Hindoes beschouwen al deze bestaansvormen als een *illusie (maya)*, maar de meerderheid ervaart het materiële bestaan als een werkelijkheid.

⁶ Hebreeuws: ruach

⁷ Hebreeuws: nefesh chajah

- de ziel⁹ de zetel van de menselijke emotionele activiteit
- het verstand¹⁰ het centrum van zijn intellect, temperament en houdingen
- en de kracht¹¹ de energie achter al deze handelingen

Daarom moet dit vers ook niet buiten perken geanalyseerd worden. Samen drukken deze vier woorden uit dat christenen God moeten liefhebben met **al de vermogens (gaven, talenten)** die God hen gegeven heeft.

▪ **Conclusie.**

De mens is niet een triniteit (wat Philo leert) of een dualiteit (wat Plotinus leert), maar een eenheid (wat de Bijbel leert)!

4. De lichamen van Henoch en Elia.

De Hebreeuwse grondtekst zegt, “Hench wandelde met God en hij was niet meer, want God nam hem weg” (Genesis 5:22,24). De Hebreeuwse tekst in het Oude Testament verwijst naar *de geest (of ziel)* van Henoch dat in de hemel opgenomen werd (zie Prediker 12:3). De Griekse tekst in het Nieuwe Testament is een aanhaling uit de veel latere Griekse vertaling van het Oude Testament (de Septuaginta) en zegt, “Door het geloof werd Henoch weggenomen, *opdat hij de dood niet zou zien*. En Hij werd niet gevonden, omdat God hem weggenomen had” (Hebreeën 11:5). De woorden “Hij werd weggenomen” kan ook vertaald worden met: “Hij werd veranderd, getransformeerd”. De Griekse tekst in het Nieuwe Testament verwijst naar *het lichaam* van Henoch dat niet lichamelijk stierf, maar in de hemel opgenomen werd. Let wel: zijn fysieke hemelvaart naar de hemel impliceert nog niet zijn lichamelijke opstanding.

Ook Elia werd met een vurige wagen en vurige paarden in een storm naar de hemel gevoerd (2 Koningen 2:11). Ook zijn fysieke hemelvaart impliceert nog niet zijn lichamelijke opstanding.

Deze beschrijvingen kunnen niet verwijzingen zijn naar de lichamelijke opstanding van Henoch en Elia, omdat Jezus Christus de eerste uit de dood is opgestaan (1 Korintiërs 15:20)! De Bijbel zegt niets over wat er met hun sterfelijke lichamen gebeurd is.

5. De geesten van Mozes en Elia.

De Bijbel openbaart dat de geesten of zielen van de doden, die normaal gesproken onzichtbaar zijn, zichtbaar kunnen worden als God dat wil. Zij kunnen een zichtbare vorm aannemen, evenals de engelen die zichtbare vormen kunnen aannemen (Matteüs 22:30).

In de heilsgeschiedenis hadden Mozes en Elia (die “de Wet” en “de Profeten” vertegenwoordigen) dergelijk zichtbare vormen tijdens de verheerlijking van Christus op de berg (Matteüs 17:3). De verschijning van Mozes en Elia was een *unieke openbaring*, omdat “de doden geen deel meer hebben aan alles wat onder de zon plaatsvindt” (Prediker 9:5-6). Mozes en Elia hebben niet met de discipelen gesproken en het wordt ook niet gezegd dat zij de discipelen konden zien!

De gestorven aartsvaders Abraham en Jakob hadden geen kennis van de mensen die op de aarde leven (Jesaja 63:16). Alleen in de hemel kan de geest van Abraham gezien worden, herkend worden en mee gesproken worden (Lukas 16:23-31). Tenslotte, zag Johannes in een visioen de zielen van de christenen die hun leven voor Christus gegeven hadden (d.w.z. zij waren symbolisch geslacht op het brandofferaltair) (Openbaring 6:9).

D. DE THEORIE VAN DE ONDERWERELD

1. De onderwereldtheorie.

De onderwereldtheorie is erg populair. Aanhangers ervan geloven dat als mensen sterven, zowel hun lichaam als hun ziel (of geest) afdalen naar een plaats die “de onderwereld” wordt genoemd (“sheol” in het Hebreeuwse Oude Testament of “hades” in het Griekse Nieuwe Testament). Zij geloven dat zowel de rechtvaardigen als de onrechtvaardigen naar deze onderwereld gaan. De onderwereldtheorie kent verschillende vormen:

▪ **(1) De eerste onderwereldtheorie: de onderwereld is een neutraal plaats.**

De eerste onderwereldtheorie stelt dat wanneer een mens sterft hij naar de onderwereld gaat, *een neutrale plaats*, waar alle mensen (de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen) met elkaar verblijven. Deze plaats is nog een plaats van beloning nog een plaats van straf. De gestorven mensen verblijven met hun lichaam en ziel samen op een plaats. Deze plaats is ergens onder de aarde en is een sombere plaats van schaduwen, een land van vergetelheid, waar alle doden (lichaam en ziel) gedoemd zijn tot een bestaan dat slechts een wazige weerspiegeling is van het leven op aarde.

Deze leer wordt gedeeld door verschillende andere godsdiensten (Animisme, Hindoeïsme, Boeddhisme, Chinese godsdienst). Zij geloven dat de mensen in de onderwereld leven zoals ze op de aarde leefden, waar zij geld, een huis, kleding, voedsel en andere luxe zaken nodig hebben om te kunnen bestaan. Zij geloven dat hun familieleden op aarde in deze dingen moeten voorzien (of anders komen deze geesten bij de levenden spoken)¹²! Ze zien de onderwereld als een plaats waar geen nuttige activiteiten zijn, geen moreel besef en ook geen vreugde.

⁸ Grieks: kardia

⁹ Grieks: psuchè

¹⁰ Grieks: dianoa

¹¹ Grieks: ischus

¹² De Chinezen verbranden papieren geld en papieren huizen, auto's, enz. bij de begrafenis en brengen eten naar het graf.

Deze eerste onderwereldtheorie is onbijbels!

▪ **(2) De tweede onderwereldtheorie: de onderwereld heeft twee afdelingen.**

De tweede onderwereldtheorie leert dat de onderwereld geen neutrale plaats is, maar verdeeld is in twee afdelingen: *het Paradijs* voor de goede mensen en *Gehenna* voor de slechte mensen. Tot aan het Laatste Oordeel genieten de goede mensen enige mate van beloning in het Paradijs, terwijl de slechte mensen in Gehenna lijden onder enige mate van straf.

Eén groep (Joden) meent dat het Paradijs (hier beschouwt als *de hemel*) alleen voor alle Joden is of alleen voor Joden is die zich aan de Wet hebben gehouden en dat Gehenna (hier beschouwt als *de hel*) gereserveerd wordt voor de rest en dan speciaal voor de heidenen (niet-Joden)! Zij geloven dat de Joden uit de onderwereld bevrijdt zullen worden door de komende Messias, terwijl de heidenen (niet-Joden) voor altijd in de duisternis van de hel zullen blijven.

Een tweede groep (Moslims) gelooft dat alleen Moslims:

- die zich aan de wet (*de Sharia*) houden
- die méér rechtvaardige dan slechte daden gedaan hebben wanneer zij op een weegschaal gewogen worden
- en vooral Moslims die in de heilige oorlogen van de Islam (*Jihad*)¹³ sneuvelen

naar het Paradijs¹⁴ gaan. De rest van de wereld gaat naar de hel (*Jehannam*).

Een derde groep (christenen) gelooft dat vóór de hemelvaart van Christus alle gelovigen gedurende de oudtestamentische periode naar het Paradijs gingen en na de hemelvaart van Christus gedurende de nieuwtestamentische periode naar de hemel gaan. De aanhanger van de bedelingenleer, C.I. Scofield, gelooft dat de nieuwe hemel alleen voor christenen is en de nieuwe aarde alleen voor Joden.¹⁵

Deze tweede onderwereldtheorie is evenmin Bijbels!

2. De Bijbelse leer aangaande de onderwereld.

Het Hebreeuwse woord “sheol” en het Griekse woord “hades” hebben in de Bijbel niet altijd dezelfde betekenis. Maar ze hebben in ieder geval niet de hierboven beschreven betekenis van de onderwereld. Het woord beschrijft drie verschillende aspecten van de lichamelijke dood:

- Sheol of Hades beschrijft figuurlijk de toestand van de dood
- Sheol of Hades beschrijft letterlijk het graf, de plaats waar het lichaam van de gestorvene heen gaat
- Sheol of Hades beschrijft letterlijk de hel, de plaats waar de geest (of ziel) van alleen de onrechtvaardige gestorvene heen gaat

De context van het betreffende Bijbelgedeelte moet uitsluitend geven over welk aspect er wordt bedoeld. In de context van Lukas 16:19-31 kan het woord alleen verwijzen naar de hel.

▪ **(1) Sheol (Hades) kan figuurlijk verwijzen naar de toestand van de dood, de staat waarin de geest van het lichaam gescheiden is.**

Sheol (Hades) betekent soms *het niet-lichamelijke bestaan van de mens of de toestand van de mens bij wie lichaam en ziel (geest) gescheiden zijn*. Sterven wordt beschreven als neerdalen in *Sheol* (1 Samuël 2:6; Job 14:13-14; Job 17:13-14; Psalm 89:49; Hosea 13:14; Handelingen 2:27,31) en de dood kan gepersonifieerd worden (Openbaring 6:8; Openbaring 20:13). Omdat de geest en het lichaam van beiden de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen in de dood gescheiden worden, wordt er geen onderscheid gemaakt tussen de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen in *Sheol* (in de zin van de toestand van de dood) (Prediker 3:19-21; Prediker 9:2-3).

• **De toestand van de dood wordt beschouwd als een vesting met poorten.**

In de Bijbel wordt de toestand van de dood dikwijls voorgesteld als *een plaats* waar doden verblijven. Het wordt voorgesteld als een vesting met poorten, die alleen Christus met Zijn sleutels kan openen (Matteüs 16:18; Openbaring 1:18). Deze voorstelling is waarschijnlijk gebaseerd op een veralgemening van begraven worden (een terugkeer naar het stof), iets wat alle mensen overkomt (Prediker 3:19-21). Aangezien alle christenen en niet-christenen sterven, d.w.z. neerdalen in de toestand van de dood en hun lichamen neerdalen in een graf, wordt er figuurlijk gezegd dat er geen onderscheid in *Sheol (Hades)* is (Prediker 9:2-3). “De HEERE doot en maakt levend, Hij doet in het graf neerdalen en Hij doet *daaruit* opkomen” (1 Samuël 2:6). Deze voorstelling van *Sheol (Hades)* wordt gevonden in Job 14:13-14; Job 17:13-14; Psalm 89:49; Hosea 13:14; Handelingen 2:27,31.

Een paar Bijbelgedeeltes als Psalm 16:10, Psalm 30:3, Psalm 49:15 en Psalm 89:48 spreekt over *zielen* die neerdalen in *Sheol* of in *Sheol* zijn. Maar het is bekend dat het persoonlijke voornaamwoord “mij” en het zelfstandige naamwoord “ziel”¹⁶ in het Hebreeuws een figuurlijke uitdrukking is voor het persoonlijke voornaamwoord “mij”. Bijvoorbeeld, Psalm 89:49 zegt, “Welke man leeft er die de dood niet zien zal, die *zijn ziel* bevrijden zal uit de greep van het graf?” Dit betekent, “Welk mens kan zichzelf bevrijden uit de toestand of greep van de dood?” Spreuken 23:13-14 zegt dat wanneer jij een kind met een stok slaat, je zijn leven van een vroegtijdige dood (toestand van de dood) of van vernietiging in de hel redt.

¹³ Sura 2:190-194; Sura 2:154

¹⁴ Sura 38:50-52

¹⁵ Rightly dividing the Word of Truth, chapter 1.

¹⁶ Hebreeuws: nephesh

• **De toestand van de dood is een somber uitziende plaats.**

Gods openbaring m.b.t. de toestand van de mens tussen zijn dood en zijn opstanding is nog onvolledig gedurende de oudtestamentische periode. Sommige mensen beschouwen de toestand van de dood en vooral de toestand van ontbinding van het lichaam in het graf als een sombere zaak. Job drukt zijn beschouwing over de dood uit als volgt: Sheol is “een plaats zonder terugkeer (naar deze tegenwoordige aarde)(Job 7:9-10; Job 16:22), “een land van duisternis en schaduw van de dood” (Job 10:19-22) en “een huis gehuld in duisternis en een bed van maden” (Job 17:13-14).

• **Hoop op leven na de dood in het Oude Testament.**

In Job 14:7-11 beschouwt Job *sheol* (de toestand van de dood) als *iets hopeloos*. Planten en bomen sterven, maar sprouiten elk jaar weer nieuwe loten! Maar de mens sterft en komt nooit meer tot leven op deze aarde. Het leven van de mens is begrensd (met beperkingen). In tegenstelling tot planten en bomen heeft de mens *maar één kans* op deze aarde te leven!

Maar in Job 14:12-17 heeft hij een hoopval gedachte. Zou het mogelijk zijn dat de mens een kans op leven heeft ná de dood? Zou God een grens stellen voor de lichamelijke dood en de mens tijdens zijn dood verstoppen (verbergen) totdat de tegenwoordige hemel en aarde voorbij zijn gegaan? Zou God hem dan roepen en uit de slaap van de dood wekken en hem uit Sheol (de toestand van de dood) opwekken? Dan zou Job wachten op Gods vernieuwing en hoop hebben!

Dit is een profetische blik op leven na de dood die hij overigens meteen in Job 14:18-19 laat vallen. “Als water stenen vermalen zo doet God de hoop van de sterveling vergaan.”

In Job 16:19-21 en Job 19:25-27 pakt hij deze profetische gedachte over leven na de dood weer op. Hoewel Job vergankelijk is, weet hij dat zijn Verlosser, God, leeft. Aan het einde van de wereldgeschiedenis zal God als ‘t ware over het stof van deze tegenwoordige wereld opstaan¹⁷ (of: “op mijn graf” – om mij uit de dood te doen opstaan?) Nadat Jobs huid aldus geschonden is (NBG)(i.e. zijn dode lichaam vernietigd is), zal hij “uit zijn vlees” (of: “met meer dan zijn vlees”) God aanschouwen¹⁸ (i.e. zal hij God niet alleen met zijn geest, maar ook met zijn opstandinglichaam zien.)

Deze profetische gedachte van Job over leven na de dood wordt nog duidelijker in ander boeken van het Oude Testament uitgedrukt. Daar vinden we bij het sterven toch een vreugdevolle verwachting, evenals in het Nieuwe Testament. Bijvoorbeeld:

- Henoeh wandelde met God en werd in Gods tegenwoordigheid opgenomen (Genesis 5:22-24).
- Elia werd in een storm naar de hemel weggevoerd (2 Koningen 2:11).
- Henoeh en Elia daalden niet af naar de onderwereld, maar stegen omhoog om bij God te zijn (Hebreeën 11:5)!
- “Kostbaar is in de ogen van de HEERE de dood van Zijn gunstelingen” (Psalm 116:15).
- De rechtvaardige sterft vóór het onheil komt en gaat in de vrede waar hij op zijn slaapplek rust (Jesaja 57:1-2).
- Bij het sterven keert het lichaam terug naar de aarde waar het vandaan kwam, en de geest keert terug tot God die het gegeven heeft (Prediker 12:7).
- Het lichaam woont veilig en de sterveling (zijn geest) zal de volheid van vreugde in de tegenwoordigheid van God ervaren (Psalm 16:9,11).
- “Ik *echter* zal in gerechtigheid Uw aangezicht aanschouwen; ik zal, wanneer ik ontwaak, verzadigd worden met Uw beeld (Psalm 17:15).
- “Als schapen zet men hen in het graf, de dood zal hen weiden (Psalm 49:15).
- “Niettemin zal ik voortdurend bij U zijn, U hebt mijn rechterhand gegrepen. U zult mij leiden door Uw raad, daarna zult U mij *in heerlijkheid* opnemen. Wie heb ik *behalve U* in de hemel? Naast U vind ik nergens vreugde in op de aarde. Bezwijkt mijn vlees en mijn hart (i.e. mijn lichaam en geest), dan is God de rots van mijn hart en voor eeuwig mijn deel” (Psalm 73:23-26).
- “Een rechtvaardige vindt een toevlucht, *zelfs* in zijn dood” (Spreuken 14:32).
- “Hij zal de dood voor altijd verslinden, de Heere HEERE zal de tranen van alle gezichten afwissen en de smaad van Zijn volk wegnemen van heel de aarde, want de HEERE heeft gesproken” (Jesaja 25:8).
- “En velen van hen die slapen in het stof van de aarde, zullen ontwaken, sommigen tot eeuwig leven, anderen tot smaad, tot eeuwig afgrijzen” (Daniël 12:2).

• **Hoop in leven na de dood in het Nieuwe Testament.**

“God is niet een God van doden (i.e. lijken), maar van levenden” (Matteüs 22:32): de lichamen van Abraham, Izak en Jakob mogen wel in het rijk van de dood zijn, maar hun geesten zijn bij God! De gelovigen gedurende de oudtestamentische periode *zagen uit naar een beter land – een hemels vaderland* (Hebreeën 11:13-16)! Het Nieuwe Testament openbaart veel duidelijker de blijde verwachting van christenen en spreekt over de voortdurende vreugde in de lichaamloze toestand. “Wij hebben ... er meer behagen in om *uit het lichaam uit te wonen* en *bij de Heere in te wonen*” (2 Korintiërs 5:1.8; zie Lukas 16:22-25; Lukas 23:43; handelingen 7:59; Efeziërs 3:14-15; Filippiëzen 1:21,23; 1 Tessalonicenzen 5:10; Openbaring 6:9,11; Openbaring 14:13).

Het Nieuwe Testament is heel duidelijk over de opstanding en volledige transformatie van het tegenwoordige lichaam. Christenen weten (hebben een zekere verwachting) dat wanneer hun aardse tentwoning (hun tegenwoordige aardse lichaam) afgebroken word, zij een eeuwige woning in de hemel hebben die niet door handen is gemaakt (i.e. een

¹⁷ Hebreeuws: ani jada>ti Go<el-i chai, we-acharon al-afar jaqum.

¹⁸ Hebreeuws: we-achar >or-i niqfu z<ot, u-mi-beshar-i <echzeh Eloha

hemelse woonplaats en later een opstandinglichaam). Daarom zuchten christenen nu nog, omdat zij niet ontkleed of naakt gevonden willen worden (i.e. zonder een hemelse woonplaats of opstandinglichaam), maar uitzien naar de opstanding uit de doden, wanneer hun sterflijke lichaam met hun hemelse woning en later opstandinglichaam overkleed zal worden. Dan wordt de sterfelijkheid door de onsterfelijkheid verzwolgen. (2 Korintiërs 5:1-4)!

▪ **(2) Sheol (Hades) kan letterlijk verwijzen naar het graf, de plaats waarheen de dode lichaam gaat.**

Sheol of Hades is *het graf* waarin alle dode lichamen neerdalt. Jakob zegt dat het nieuws over de dood van zijn zoon Jozef zijn grijze haar doet neerdalen in Sheol, dat is, het zou zijn dood en neerdalen in het graf veroorzaken (Genesis 42:38; zie Genesis 37:35; Genesis 44:29; 1 Koningen 2:6,9). De lichamen van mensen die op zichzelf en hun rijkdom steunen zullen ten spijten van al hun rijkdom in het graf vergaan, maar de lichamen van mensen die op God vertrouwen zullen uit de dood opstaan en in de tegenwoordigheid van God gebracht worden (Psalm 49:6-17; zie Psalm 6:6; Psalm 88:4). Maar vóór de opstanding van het lichaam zal het stof (de elementen) van het lichaam neerdalen in het graf en de geest zal opstijgen naar God (Prediker 12:7).

• **In het Oude Testament word met het woord “sheol” meer het graf dan de hel bedoeld.**

De oorspronkelijke betekenis van het woord “Sheol” was waarschijnlijk de plaats van vernietiging en dan eerstens in de zin van “de hel”, de plaats van de eeuwige vernietiging van de ziel (geest) van de goddelozen. Alleen in een tweede zin verwijst het woord ook naar “het graf”, de plaats van tijdelijke vernietiging van het lichaam. In de nog onvoltooid oudtestamentische openbaring wordt het woord “Sheol” vaker voor het graf dan de hel gebruikt, terwijl in de nieuwtestamentische openbaring het woord “Sheol” vaker voor de hel dan het graf gebruikt word.

Het is niet eenvoudig om vast te stellen of het woord *Sheol* verwijst naar *de toestand van de dood* of naar *het graf*, zoals de bovengenoemde Bijbelgedeelten in Job aantoon (Job 14:13; Job 17:13; Job 21:13). In de volgende Bijbelgedeelten is de betekenis van “graf” meer waarschijnlijk. In Genesis 42:38 zegt Jakob dat zijn verdriet voor het verlies van zijn zoon zijn grijze haar zal doen neerdalen in *Sheol*, dat is, het graf (Ook in Genesis 37:35; Genesis 44:29; 1 Koningen 2:6,9). Psalm 88:4 zegt dat zijn leven bijna het graf raakt, d.w.z., hij is bezig te sterven. Psalm 6:6 zegt niemand in het graf aan God denkt of Hem looft. Psalm 49:6-15 zegt dat het lot van mensen die op zichzelf en hun rijkdom vertrouwen, ingesloten hun volgelingen die hun uitspraken goedkeuren, *sheol* (het graf) is, waar hun lichamen ten spijten van hun rijkdom vergaan. Maar het lot van de rechtvaardigen of mensen die op God vertrouwen is dat God hen zal verlossen, d.w.z., hun lichamen uit het graf zal doen opstaan en hen in Gods tegenwoordigheid zal brengen. MAAR vóór de opstanding uit de doden moet het lichaam bij het sterven eerst tot stof gereduceerd worden en de geest naar God terugkeren” (Prediker 12:7).

• **Mensen in de toestand van de dood in het graf hebben geen invloed.**

Prediker 9:6,10 verwijst naar de toestand van de dood, vooral naar het lichaam die in het graf ligt. Het zegt dat in Sheol, d.w.z., in de staat van de dood in het graf er geen werk, plannen maken, kennis of wijsheid is. Nooit meer zullen mensen in de toestand van de dood een deel hebben aan wat er op de aarde gebeurt. Mensen in de toestand van de dood in het graf hebben hoegenaamd geen invloed op deze aarde! Zo zeker als een dood lichaam in het graf van het leven op deze aarde is afgesneden, zo zeker is de persoon in de toestand van de dood afgesneden van alle activiteiten en gebeurtenissen op deze aarde. Het zijn nooit de geesten van gestorven mensen die anderen als spoken achtervolgen, maar het zijn boze geesten (demonen) die anderen aanvallen. Handelingen 2:27,31 leert dat Hades verwijst naar de toestand van de dood, vooral van het lichaam die in het graf vergaat.

▪ **(3) Sheol (Hades) kan letterlijk verwijzen naar de hel, de plaats van eeuwige verdoemenis.**

*Sheol of Hades is de plaats van eeuwige straf. In sommige Bijbelgedeeltes wordt de parallel tussen de dood en *sheol* meer voorgesteld als een bedreiging of waarschuwing dan een beschrijving van de toestand van de dood. “De goddelozen keren terug, naar de hel toe, alle heidenvolken, die God vergeten” (Psalm 9:18)(Deuteronomium 32:19-22; Psalm 49:13-15; Spreuken 5:5; Spreuken 7:21; Spreuken 9:17-18; Spreuken 15:24; Spreuken 23:14). De betekenis van Sheol ligt dan dicht bij de hel.*

Sommige uitleggers gaan er van uit dat Sheol twee afdelingen heeft: het “Paradijs” voor de rechtvaardigen en “Gehenna” voor de onrechtvaardigen. Maar nergens in de Bijbel is deze gedachte te vinden. Het Oude Testament spreekt over Sheol als de plaats van straf voor de onrechtvaardigen. Maar het Nieuwe Testament spreekt over het Paradijs als de hemel en nooit als een onderdeel van de onderwereld (2 Korintiërs 12:2,4)! Het Nieuwe Testament spreekt ook over Hades als de hel (Matteüs 11:23-24; Lukas 16:23). Pas toen de zelfzuchtige rijke man stierf kwam hij er achter dat hij in de hel terechtgekomen was, de plaats voor straf en lijden (Lukas 16:23-24). In alle gevallen in de Bijbel gaan de zielen (geesten) van de onrechtvaardigen naar de hel (Sheol of Hades) (Matteüs 25:41,46a) en de zielen (geesten) van de rechtvaardigen naar de hemel (Matteüs 25:34,46b). Daarom kunnen wij de onderwereld nooit voorstellen als een plaats met twee afdelingen (zoals de tweede theorie hierboven).

• **Sheol of Hades as de hel.**

Bijvoorbeeld Spreuken 15:24 zegt, “Het pad ten leven voert voor de verstandige omhoog, om de hel beneden te ontwijken.” Slechte mensen worden bedreigd met afdalen naar Sheol of Hades. In Deuteronomium 32:19-22 zegt God dat Zijn rechtvaardige toorn tegen de afgoderij van Israël zal branden tot onder in de hel. De hel is dus de plaats waar de

brandende toorn van God ervaren word. Psalm 9:18 waarschuwt dat de goddeloze en alle volken die God vergeten naar Sheol zullen gaan. Daar zullen zij in tegenstelling met de rechtvaardigen ook vergeten worden en zonder hoop zijn. Psalm 49:13-15 waarschuwt dat mensen die op zichzelf vertrouwen niet uit Sheol losgekocht zullen worden. Zij zullen naar de hel gaan en in tegenstelling tot de rechtvaardigen niet in Gods tegenwoordigheid komen. De goddelozen blijven in de hel, zonder verlossing, zonder hoop en zonder Gods liefdevolle tegenwoordigheid (zie 2 Tessalonicenzen 1:9; Openbaring 21:8).

- **Sheol of Hades als de verblijfplaats van de satan en demonen.**

Het woord Sheol heeft een synoniem: “Abaddon” en betekent “vernietiging” (Job 26:6; Spreuken 15:11; Spreuken 27:20). Het wordt toegepast op “de engel van de afgrond” en “de afgrond” is de plaats waar de duivel en demonen verblijven (Openbaring 9:11 ; zie Openbaring 9:1-5; Openbaring 11:7; Openbaring 17:8; Openbaring 20:1-3). Jezus zegt dat “het eeuwige vuur voor de duivel en zijn engelen bestemd is” (Matteüs 25:41). Daarom kan *sheol* nooit een geestelijk neutrale aard hebben zoals de eerste onderwereld theorie hierboven suggereert!

Conclusie.

Sheol of Hades is de toestand van de dood voor de opstanding van het lichaam. Afhankelijk van de context, kan het verwijzen naar:

- de toestand van de dood, een toestand waarin ziel en lichaam van elkaar gescheiden zijn
- het graf of
- de hel.

Geen enkel Bijbelgedeelte leert dat geesten (of zielen) van alle mensen bij hun dood naar dezelfde plaats gaan! Alle mensen, zowel de rechtvaardigen als de onrechtvaardigen, dalen alleen wat hun lichamen betreft af in het graf, maar wat hun geesten (of zielen) betreft gaan zij naar verschillende plaatsen! De geest van de rechtvaardige (de christen) gaat naar de hemel (Prediker 12:7; 2 Korintiërs 5:8; Filippenzen 1:23; Hebreeënen 12:23), maar de geest van de onrechtvaardige (de niet-christen) gaat naar de hel (Matteüs 11:23-24; Lukas 16:23).

E. DE THEORIE VAN HET VAGEVUUR

1. De vagevuurtheorie.

- **(1) De Rooms Katholieke theorie aangaande het vagevuur.**

De vagevuurtheorie is een leerstelling van de Rooms Katholieke Kerk en leert dat de geesten (zielen) van de meerderheid van alle gelovigen (christenen) eerst naar “het vagevuur” moeten gaan waar hun geesten (zielen) gezuiverd worden. Het vagevuur wordt voorgesteld als een plaats vol vuur, zielsangst, leed en pijn waar de geesten (zielen) van christenen eerst gezuiverd moeten worden van al hun *vergeeflijke zonden* die zij op de aarde gedaan hebben, voordat zij de hemel mogen ingaan. Volgens deze theorie is het vagevuur niet een plaats van straf, maar *een plaats van zuivering en voorbereiding op het binnengaan in de hemel*.

Alleen de geesten (zielen) van zogenaamde *heiligen*, d.w.z. christenen die door de Rooms Katholieke Kerk verklaard absoluut zondeloos te zijn, gaan direct naar de hemel. Voorbeelden hiervan wordt gevonden in Matteüs 25:34-40 en Filippenzen 1:23.

De tijd die iemand in het vagevuur moet doorbrengen als ook de intensiteit van het zuiveringsproces is afhankelijk van het aantal zonden en het gewicht (ernst) van de zonden die hij op de aarde heeft gedaan. Deze periode van tijd in het vagevuur kan verkort worden door de gebeden en goede werken van de gelovigen op de aarde en vooral door het offer van de mis (een herhaaldelijke offer van Christus door de Rooms Katholieke Kerk). Ook heeft de paus de bevoegdheid *gunsten of aflaten* te verlenen die *het tijdelijk lijden in het vagevuur kunnen verlichten of zelfs kunnen beëindigen* (Een *aflaat* is een vermindering van de tijdelijke straf die nog geldt na de sacramentele absolutie). In het verleden heeft de paus zelfs *aflaatbrieven verkocht* om geld op te halen voor de bouw van de St. Pieter kathedraal te Rome.

De Rooms Katholieke Kerk baseert deze theorie niet op de Bijbel, maar op een gedeelte uit een apocrief boek genaamd 2 Makkabeeën 12:39-45. Na een veldslag beval Judas, de leider van de Makkabeeën (Joodse rebellen tegen de agressor Rome) dat de doden begraven moesten worden. De levende mensen baden voor de dode mensen dat de zonden die zij gedaan hadden vergeven mochten worden en Judas hield een collecte en het geld werd naar Jeruzalem gestuurd om *een zondoffer* te betalen.

- **(2) Hun theorie over het vagevuur is gebaseerd op een apocrief passage in 2 Makkabeeën 12:39-45 (NBV).**

³⁹ “De dag na de sabbat gingen de mannen van Judas op weg om de lichamen van de gevallen te bergen, want het was inmiddels hoog tijd om die bij te zetten in de graven van hun voorouders. ⁴⁰ Bij ieder van de gesneuvelden vonden ze onder zijn kleren *afgodsbeeldjes uit Jamnia*. Omdat het bezit daarvan voor Joden bij de wet verboden is, begreep iedereen dat dit er *de oorzaak van was dat ze waren gevallen*. ⁴¹ Allen prezen daarom de Heer, de rechtvaardige rechter die aan het licht brengt wat verborgen is,

⁴² en hieven een *smeekgebed* aan waarin ze vroegen of deze zonde volledig mocht worden uitgewist. De edele Judas waarschuwde het volk om, nu men met eigen ogen had gezien wat de gesneuvelden zich met hun vergrijp op de hals gehaald hadden, zich niet ook aan zonden schuldig te maken.

⁴³ Hij hield *een inzameling* onder al zijn mannen en stuurde de opbrengst, ongeveer tweeduizend zilveren drachmen, naar Jeruzalem om een zoenoffer te laten brengen.

Deze goede en nobele daad verrichtte hij met het oog op de opstanding; ⁴⁴ als hij niet verwacht had dat de gesneuvelden uit de dood zouden opstaan, zou het immers zinloos en dwaas zijn geweest om voor hen te bidden. ⁴⁵ In het besef dat voor wie als vroom mens sterft een prachtige beloning in het verschiet ligt – inderdaad een heilige en godvruchtige gedachte –, bracht hij ten behoeve van de doden dit *zoenoffer, opdat ze van hun zonde zouden worden vrijgesproken.*”

Niettemin verkondigt deze passage in het boek van Makkabeeën ook dingen die zelfs de Rooms Katholieke Kerk niet kan accepteren, namelijk, de mogelijke verlossing uit het vagevuur van soldaten die gestorven waren in de onvergeeflijke zonde van afgoderij (verse 40)!

2. De Bijbelse argumenten tegen het vagevuur.

▪ (1) Alle ware christenen zijn al gerechtvaardigd en zuiver (rein) in Christus en zijn heiligen van Christus.

Een gelovige in het volbrachte verlossingswerk van Christus wordt *eens en voor altijd* door God rechtvaardig verklaard en wordt *voor eeuwig* door God als volkomen rechtvaardig beschouwd en behandeld (Romeinen 5:1). Voor de gelovige is er nimmermeer veroordeling of verdoemenis (Romeinen 8:1; Johannes 5:24). Ook de zonden, die een christen nu nog begaat, veranderen niets aan zijn (juridische) staat van volkomen rechtvaardiging (Romeinen 5:1) en verzoening (1 Johannes 2:1-2) of zijn ethische staat van volkomen heiliging (1 Korintiërs 1:30). De christen belijdt de zonden, die hij nu nog begaat, niet om zijn rechtvaardige positie weer terug te winnen, maar om de vertroebelde relatie met God te herstellen (1 Johannes 1:9). Gerechtvaardigd in de Bijbel betekent dat al de zonden van de gelovige in het verleden, heden en toekomst vergeven zijn (Psalm 103:3; Romeinen 3:21-26; Hebrëeën 8:12). Vanaf het moment dat iemand tot geloof gekomen is, verklaart God hem volmaakt vergeven en beschouwt en behandelt hem als volmaakt vergeven.

Geen enkele plaats in de Bijbel suggereert dat christenen na hun dood nog een vorm van zuivering nodig hebben! Alle gelovigen in Christus zijn al *zuiver (rein) of heilig* door het verzoeningsoffer van Christus (1 Petrus 1:18-19; 1 Johannes 1:7), door zijn woorden (Johannes 15:3; 17:17) en door zijn voortdurende en volledige vergeving (1 Johannes 1:9; 1 Johannes 2:1-2). Alle gelovigen in de plaatselijke gemeenten van Korinte en Filippi worden *heiligen* (afgezonderd om voor God te leven) genoemd (1 Korintiërs 1:2; Filippenzen 1:1).

“Rechtvaardiging door het geloof” kan niet los gezien worden van “heiliging”. God zal de mensen die hij verkoos en rechtvaardigde, volkomen heiligen en verheerlijken (Romeinen 8:29-30; Efeziërs 1:4). Gelovigen in Christus zijn bevrijd van de macht en de banden van de zonde en zijn slaven geworden van God en zijn gerechtigheid, die leidt tot heiliging en eeuwig leven (Romeinen 6:13,18-19,22). Omdat gelovigen in Christus als zij hem zien net als Christus zullen worden, reinigen zij zich nú, evenals Christus rein is (1 Johannes 3:1-3). Er is geen tegenstrijdigheid tussen Gods reiniging van ons door de Heilige Geest (wedergeboorte, rechtvaardiging) en onze bewuste en verantwoordelijke aandeel in die reiniging (heiliging). Gebaseerd op zijn volmaakte reddingswerk is Jezus Christus zelf onze “wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing” (1 Korintiërs 1:30)! Wie “in Christus” is, erft of deelt in alles wat Christus tot stand heeft gebracht!

▪ (2) Bij hun sterven gaan alle christenen direct naar de hemel.

Er bestaat niet één Bijbels bewijs voor een tussenstop (het vagevuur) vóór de hemel. De Bijbel beschrijft het heengaan van christenen na hun dood in diverse vormen. De prachtige plaats die *hemel* heet, waar christenen na hun dood naar toe gaan, wordt beschreven als “het Paradijs” (Lukas 23:43), als “het huis van de Vader met de vele woningen” (Johannes 14:2), als de plaats van “heerlijkheid” (Psalm 73:23-24), als “met Christus zijn” (Filippenzen 1:23) en als “bij de Heere in te wonen” (2 Korintiërs 5:8). Volgens 2 Korintiërs 5:8 staat “uit het lichaam uit te wonen” gelijk aan “bij de Heere in te wonen” en volgens Filippenzen 1:23 is “heengaan” van deze aarde hetzelfde als “met Christus zijn”.

▪ (3) Niemand kan nog iets toevoegen aan het volmaakt volbrachte verlossingswerk van Jezus Christus.

Aan het einde van zijn kruisiging zei Jezus Christus, “Het is volbracht” (Johannes 19:30). Het verlossingswerk van Jezus Christus is voltooid, voleindigd en volmaakt en zal zo blijven tot in eeuwigheid (voltooid tegenwoordige tijd)! Als een christen sterft, gaat hij direct naar de hemel, omdat Christus heeft betaald voor *al* zijn zonden! De vagevuurtheorie doet af aan de waarde van het werk van Christus aan het kruis. Het *voegt iets toe aan het volmaakte verlossingswerk van Christus* aan het kruis; wat nog nodig zou zijn om in de hemel te komen! De Bijbel waarschuwt mensen om niets toe te voegen of af te doen aan wat de Bijbel leert (Openbaring 22:18-19). De vagevuurtheorie leert feitelijk *dat de goede werken en gebeden van andere mensen een middel zijn dat bijdraagt tot de vergeving van hun zonden en uiteindelijke verlossing!* Op deze wijze *wordt een overschot (surplus) aan goede werken* (de viering van de dagelijkse mis in de Rooms Katholieke Kerk en de goede daden van bijzondere heiligen) een middel om andere mensen te redden. De Bijbel leert dat wat mensen doen niets kan bijdragen aan hun verlossing of rechtvaardiging (Efeziërs 2:8-9)!

▪ (4) Alleen Jezus Christus bezit de sleutel tot de dood en de toestand van de dood.

De Rooms Katholieke Kerk verklaart “de sleutel van dood en *hades*” te bezitten; dat wil zeggen, de Rooms Katholieken denken de macht te bezitten om mensen te redden van de dood en de hel. Dit is niet waar, omdat de Bijbel duidelijk leert dat alleen Jezus Christus dié sleutel bezit (Openbaring 1:18)! De “sleutels” in Matteüs 16:19 en 18:18 slaan op de volmacht van de twaalf apostelen (en niet van de Rooms Katholieke Kerk) om aan het begin van de kerkgeschiedenis

bepaalde mensen in het koninkrijk van God in te sluiten: m.n. de gelovigen onder de Joden, de gelovigen onder de hald-Joden (de Samaritanen) en de gelovigen onder de niet-Joden (de heidenen) (Handelingen hfst. 2,8 en 10) of het gezag om anderen buiten het koninkrijk te sluiten: m.n. Ananias en Saffira, Simon de tovenaer en Elymas de tovenaer (Handelingen hfst. 5,8 en 13).

F. DE THEORIE VAN DE ZIELESLAAP

1. De theorie van de zielelaap.

De theorie van de zielelaap leert dat de geest (ziel) van de mens na zijn dood in een diepe staat van volkomen bewusteloosheid verkeert. Alleen bij de opstanding uit de doden wordt de geest (ziel) weer bewust.

De theorie van de zielelaap wordt veelal aan de theorie van de vernietiging en aan de theorie van de tweede kans gekoppeld. Na de dood dalen beide het lichaam en de geest (ziel) in het graf in *een toestand van volledig niet-bestaan*. Alleen bij de opstanding wordt de geest (ziel) weer bewust en krijgt een nieuwe kans om te kiezen: de menselijke geest moet dan kiezen tussen zich te bekeren, verlost te worden en een volkomen nieuw geschapen lichaam te ontvangen of om onbekeerd te blijven en volkomen vernietigd te worden – d.w.z. niet meer te bestaan.

Deze valse leraren baseren hun theorie op Bijbelgedeelten als Johannes 11:11 en 1 Tessalonicenzen 4:13, die spreken over de dood als “slapen”. Zij baseren hun theorie op Bijbelgedeelten die spreken over de dood als “een toestand van bewusteloosheid”. “Want in de dood is er geen gedachtenis aan U, wie zal U loven in het graf?” (Psalm 6:6) en “Want er is geen werk, geen overleg, geen kennis of wijsheid in het graf, waar u naar toe gaat” (Prediker 9:10). En zij baseren hun theorie op Bijbelgedeelten als 2 Korintiërs 5:10 en Openbaring 20:11-15 die volgens hen leert dat de bestemming van mensen niet gedurende dit leven bepaald wordt, maar pas in de laatste oordeelsdag.

2. Bijbelse argumenten tegen de theorie van de zielelaap.

▪ (1) De Bijbel leert nooit dat de geest (ziel) of het lichaam alleen maar slaapt!

De uitdrukking “hij slaapt” is een eufemistisch uitdrukking voor “hij is gestorven” omdat iemand die gestorven is lijkt of hij slaapt.

▪ (2) De Bijbel leert dat de geest (ziel) van een gestorvene heel bewust is.

De Bijbelgedeelten die schijnen te leren dat gestorven mensen onbewust zijn, leren dat een gestorven mens niet meer een deel kan hebben in activiteiten (gebeurtenissen) op deze tegenwoordige aarde! Bijvoorbeeld, Prediker 9:5-10 zegt, “de doden weten helemaal niets ... Zij hebben geen deel meer, voor eeuwig, aan alles wat er onder de zon (i.e. op de aarde) plaatsvindt. Want er is geen werk, geen overleg, geen kennis of wijsheid in het graf, waar u naar toe gaat. ...” Dus, nadat iemand sterft, kan de arbeider niet meer werken, de zanger niet meer zingen en de koning niet meer heersen op de aarde. De Bijbel leert, dat *zolang het lichaam in het graf ligt, de geest (ziel) onbewust is van wat er op de aarde gebeurt*. “Want Abraham weet van ons niet en Israël (Jakob) kent ons niet” (Jesaja 63:16)!

Maar de Bijbel leert ook dat *zolang het lichaam in het graf ligt, de geest (ziel) heel bewust is van wat er in de hemel of in de hel gebeurt!* Bijvoorbeeld, Lukas 16:22-28 zegt dat toen de zelfzuchtige rijke man stierf en begraven werd hij zijn ogen in de hel opsloeg waar hij in pijn en angst verkeerde! En Hebrëen 12:22-24 en Openbaring 6:9-10 zeggen dat wanneer christenen sterven, zij bewust in de tegenwoordigheid van God en ander gestorven christenen verkeren.

▪ (3) Op de laatste oordeelsdag wordt de eeuwige bestemmingen van mensen *niet bepaald, maar alleen afgekondigd*.

De eeuwige bestemming van de mens is afhankelijk van zijn relatie tot Jezus Christus en die wordt bepaald als hij nog op de aarde leeft! Jezus zegt, “Wie niet gelooft, is al veroordeeld, omdat hij niet geloofd heeft in de Naam van de eniggeboren Zoon van God” (Johannes 3:18). “Wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem” (Johannes 3:36). Volgens Matteüs 25 en 2 Tessalonicenzen 1, wordt de eeuwige bestemming van een mens op de aarde voor zijn dood bepaald. Volgens de gelijkenis van de talenten in Matteüs 25:14-30 wordt de straf of de beloning van ieder mens tijdens zijn leven op de aarde en vóór de wederkomst van Jezus Christus bepaald.

Daarom zal er ook na de dood geen tweede kans zijn om verlost te worden! Volgens Matteüs 25:34,41 en 2 Tessalonicenzen 1:5-10 dient het laatste oordeel als een plechtige aankondiging of uitspraak van God en als een openbaring van Gods volmaakte gerechtigheid en heerlijkheid in de tegenwoordigheid van alle engelen en alle mensen die ooit geleefd hebben! De verrassing die mensen op het laatste oordeel uitspreken is niet over het oordeel die uitgesproken wordt, maar over de grond waarop dit oordeel uitgesproken wordt. De grond van het laatste oordeel is Gods genade (Matteüs 25:34) en de relatie van mensen tot Christus en Zijn broeders vanuit deze genade.

1. De theorie van de vernietiging.

▪ (1) De onrechtvaardigen en de rechtvaardigen worden totaal vernietigd.

De vernietigingstheorie leert dat na het sterven beide het lichaam en de geest (ziel) vernietigd worden. Het lichaam en de geest (ziel) daalt neer in het graf in een toestand van helemaal niet meer bestaan. Bij het sterven houden ze op te bestaan! Bij de opstanding is er geen sprake van weer bewust worden, maar van een volledige nieuwe schepping van lichaam en geest (ziel), van een volkomen nieuw bestaan!

De vernietigingstheorie leert dat na de dood de goddelozen (de onrechtvaardige, slechte mensen) *niet meer bestaan* en dat er *na de dood ook geen hel of plaats van straf en foltering meer is*. De goddelozen worden gewoon totaal vernietigd!

Maar de vernietigingstheorie leert dat na de dood de rechtvaardigen (de goede mensen) *ook niet meer bestaan* en dat er na de dood *geen tussentoestand is!* Bij de opstanding wordt een volledige nieuwe lichaam en nieuwe geest (ziel) voor de rechtvaardige geschapen!

▪ (2) De mens werd sterfelijk geschapen of verliest zijn onsterfelijkheid.

Sommige mensen leren dat God de mens (Adam) *sterfelijk* geschapen heeft, met de mogelijkheid onsterfelijkheid te winnen door gehoorzaamheid. Bij de zondeval bleef de mens dus sterfelijk.

Andere mensen leren dat God de mens (Adam) *onsterfelijk* geschapen heeft, met de mogelijkheid zijn onsterfelijkheid te verliezen door ongehoorzaamheid. Bij de zondeval heeft God de onsterfelijkheid van mensen weggenomen.

God zal de mens die zich bekeert weer met onsterfelijkheid bekleden bij de opstanding uit de doden, maar de mensen die zich niet bekeren blijven vernietigd of worden vernietigd na een korte tijd van straf. Zij leggen deze “vernietiging” uit als een vernietiging van alleen zijn bewustzijn of als een vernietiging van zijn bestaan. Volgens sommige mensen worden de goddelozen helemaal vernietigd nadat zij een poos bewust geleden hebben voor hun zonden. Volgens andere mensen worden de goddelozen meteen bij hun sterven helemaal vernietigd.

Zij baseren hun argument op het feit dat *God alleen onsterfelijk is*; dat het eeuwige leven aan gelovigen gegeven wordt; en dat ongelovigen helemaal vernietigd worden – volgens hun uitleg: helemaal ophouden om te bestaan.

2. Bijbelse argumenten tegen de theorie van de vernietiging.

▪ (1) God is voor eeuwig onsterfelijk, maar christenen ontvangen onsterfelijkheid.

God bezit onsterfelijkheid als een goddelijk eigenschap. Volgens 1 Timoteüs 6:16, is alleen God “onsterfelijk”, d.w.z., kan Hij in alle eeuwigheid niet sterven!

Maar God schiep de mens onsterfelijk. De eerste mensen, Adam en Eva werden *niet sterfelijk geschapen*. Zij werden naar het beeld van God geschapen (Genesis 1:27), en deze volmaakte toestand sluit ontbinding en sterfelijkheid uit. Maar planten en dieren werden niet onsterfelijk geschapen, omdat voor de zondeval God al bepaald had dat vruchten en planten als voedsel zouden dienen (Genesis 1:29-30: zie Genesis 9:3). Bij de schepping heeft God “de eeuw” (NIV eeuwigheid) in het hart van de mens gelegd (Prediker 3:11). Dit betekent dat God de mens het verlangen gegeven heeft na te denken over wat er in de tijd gebeurt, maar niet het vermogen om te doorgronden wat God vanaf het begin tot het einde van de tijd doet. De soevereine heerschappij van God kan niet met het menselijke verstand doorgrondt worden. Het kan alleen door het geloof in Gods openbaring aanvaardt worden.

Beide *het lichaam en de geest (ziel) van de mens werd onsterfelijk geschapen*. Het was Gods bedoeling dat de mens voor eeuwig in Zijn tegenwoordigheid zou leven! Voor de zondeval konden Adam en Eva niet sterven en ontbinden. Maar zij bezaten niet onsterfelijkheid *in de zin van dat zij nooit konden sterven*, omdat God een voorwaarde voor het behoud van onsterfelijkheid stelde. Als zij Gods werkverbond zouden overtreden, zouden zij hun onsterfelijkheid verliezen en sterven (Genesis 2:15-17). Genesis hoofdstuk 3 verteld hoe zij inderdaad in zonden vielen.

Wanneer een mens tot geloof in Jezus Christus komt, ontvangt zijn geest (ziel) het eeuwige leven en wordt onsterfelijk! Wanneer het lichaam van een christen bij de wederkomst van Christus uit de doden opstaat, ontvangt ook zijn lichaam onsterfelijkheid (i.e. zijn dode lichaam of zijn nog levende lichaam wordt tot onsterfelijkheid getransformeerd).

⁴² “Zo zal ook de opstanding van de doden zijn. Het *lichaam* wordt gezaaid in vergankelijkheid, het wordt opgewekt in onvergankelijkheid. ⁴³ Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht. ⁴⁴ Een natuurlijk lichaam wordt gezaaid, een geestelijk lichaam wordt opgewekt. Er is een natuurlijk lichaam en er is een geestelijk lichaam” (1 Korintiërs 15:42-44). ⁵⁰ “Maar dit zeg ik, broeders, dat vlees en bloed het Koninkrijk van God niet kunnen beërven, en de vergankelijkheid beërft de onvergankelijkheid niet. ⁵¹ Zie, ik vertel u een geheimenis: Wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, ⁵² in een ondeelbaar ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin. Immers, de bazuin zal klinken en de doden zullen *als* onvergankelijke *mensen* opgewekt worden, *en* ook wij zullen veranderd worden. ⁵³ Want dit vergankelijke moet zich met onvergankelijkheid bekleden en dit sterfelijke *moet* zich met onsterfelijkheid bekleden. ⁵⁴ En wanneer dit vergankelijke zich met onvergankelijkheid bekleed zal hebben, en dit sterfelijke zich met onsterfelijkheid bekleed zal

hebben, dan zal het woord geschieden dat geschreven staat: De dood is verslonden tot overwinning.⁵⁵ Dood, waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning?” (1 Korintiërs 15:50-55).

Dus, christenen *ontvangen onsterfelijkheid*, een eindeloos bestaan van een volmaakt leven, een eeuwigdurende zegen in lichaam en geest (ziel) in de tegenwoordigheid van God! Dan kunnen christenen niet meer sterven en zullen niet meer sterven! Zij hebben *het eeuwige leven* in Christus ontvangen en zijn bestemd om God voor eeuwig te loven in geest (ziel) en lichaam.

▪ **(2) De geest (ziel) van de mens zal de dood van het lichaam overleven.**

God zei tegen Mozes, “Ik ben de God van Abraham en de God van Izak en de God van Jakob? (Exodus 3:6)” En Jezus zei, “God is niet een God van doden, maar van levenden” (Matteüs 22:32). Toen Abraham, Izak en Jakob stierven *hielden zij niet op te bestaan*. Hoewel hun lichamen nog in het graf lagen en zij bestemd waren om eenmaal uit de dood op te staan, zijn hun geesten (zielen) levend! God is niet een God van niet-bestaande of dode geesten, maar van geesten die bestaan en leven (zie Openbaring 20:4-6)¹⁹! Dus, bij het sterven houdt de geest (ziel) van de mens niet op te bestaan, maar overleeft de dood en gaat door om te bestaan. Ook moet het laatste oordeel nog plaatsvinden en zal plaatsvinden (Hebreeën 9:27).

▪ **(3) Het lichaam van de mens zal zeker een deel hebben aan het bestaan in de toekomst.**

Na het sterven ontbindt het lichaam tot stof (de elementen van de aarde) (Genesis 3:19; Handelingen 2:29-31) Maar “stof” is niet hetzelfde als “het niet-bestaande”! Johannes 5:28-29, Handelingen 24:15 en Openbaring 20:12-15 leren duidelijk dat bij de wederkomst van Christus de lichamen van gestorven mensen (die allemaal stof geworden zijn) *niet herschapen zullen worden, maar zullen opstaan uit de doden!* 2 Korintiërs 5:1-4 leert dat de gestorven lichamen van christenen “overkleed” zullen worden door hun verblijfplaats na de dood. Hiermee wordt uiteindelijk het opstandinglichaam bedoeld. Hun sterfelijke lichamen zullen overkleed worden door hun onsterfelijke opstandinglichamen!

1 Korintiërs 15:35-42 en Filippenzen 3:21 *bepalen hun onderricht tot de opstanding van christenen* en leren dat wat ook al vroeger hoorde bij hun sterfelijke lichamen veranderd zal worden zodat hun opstandinglichamen zal zijn als het verheerlijkte opstandinglichaam van Christus! De opstanding is daarom niet een schepping van volledige nieuwe lichamen, maar een fantastische transformatie van hun oorspronkelijke sterfelijke lichamen!

Er is niets in de Bijbel dat suggereert dat de opstanding van christenen 1000 jaar vóór de opstanding van de niet-christenen zal plaatsvinden. Alle mensen die ooit geleefd hebben zullen tegelijk uit de dood opstaan bij de wederkomst van Christus (Johannes 5:28-29; Handelingen 24:15; Openbaring 20:13-14)!

▪ **(4) Onsterfelijkheid of onophoudelijke voortbestaan is niet hetzelfde als het eeuwige leven.**

Het eeuwige leven is inderdaad een geschenk van God, die alleen aan de rechtvaardigen gegeven wordt, d.w.z. aan mensen die in Jezus Christus geloven. Maar wanneer de onrechtvaardigen niet het eeuwige leven ontvangen, betekent het nog niet dat zij niet voor eeuwig zullen voortbestaan. Alle mensen zullen uit de dood opstaan (Johannes 5:28-29; Handelingen 24:15). Alle mensen zullen ook blijven voortbestaan. Alleen de christenen ontvangen *het eeuwige leven*, maar de niet-christenen ontvangen *de eeuwige straf* (Matteüs 25:46). De Bijbel leert dus duidelijk dat niemand ophoudt te bestaan!

▪ **(5) Het woord “vernietigen” in de Bijbel is niet hetzelfde als “ophouden te doen bestaan”.**

De woorden “sterven”, “vernietigen” en “verloren gaan” m.b.t. de mens in de Bijbel betekenen niet “ophouden te doen bestaan”! In 1 Korintiërs 5:5 kan het woord “vernietigen” (NIV destroy) niet betekenen: “ophouden te bestaan”, maar betekent: “straffen”. Het zegt, “Geef deze man over aan de satan, tot verderf van het vlees, opdat de geest behouden zal worden op de dag van de Heere Jezus.” De Gemeente levert deze zondaar over aan de satan tot verderf van zijn oude zondige natuur, bv. door vreselijke ziekten of lijden, in de hoop dat zijn geest (ziel) behouden zal blijven tot op de oordeelsdag. De satan kan veel schade aanrichten door de verdorven natuur van de mens. Maar alleen Christus kan de zondige natuur door Zijn verlossingswerk vernietigen!

2 Tessalonicenzen 1:8-9 zegt, “Wanneer Hij met vlamvend vuur wraak oefent over hen die God niet kennen, en over hen die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn. Zij zullen als straf *het eeuwig verderf* ondergaan, weg van het aangezicht van de Heere en van de heerlijkheid van Zijn macht. ” “Eeuwig verderf” bij het laatste oordeel betekent een eeuwig bestaan weg van de genade en liefdevolle en zorgzame tegenwoordigheid van God.

¹⁹ Wanneer christenen sterven, “worden hun zielen (geesten) weer levend”. Dit betekent NIET dat hun lichamen uit de dood opstaan, maar dat hun zielen (geesten) van de aarde naar de hemel overgebracht (overgeplaatst) worden waar zij dan met Christus mogen heersen (Openbaring 20:4). Deze overplaatsing van de ziel (geest) naar de tegenwoordigheid van Christus heet “de eerste opstanding” (i.e. de opstanding van de geest/ziel). Bij de wederkomst van Christus zullen ook hun lichamen uit de dood opstaan (i.e. de tweede opstanding of opstanding van het lichaam). Maar wanneer niet-christenen sterven (i.e. “de eerste dood”) “worden hun zielen (geesten) niet weer levend totdat de duizend jaar tot een einde gekomen waren” (Openbaring 20:5). Dit betekent dat hun zielen (geesten) gedurende de hele periode tussen de eerste komst van Christus en de wederkomst van Christus NIET overgebracht (overgeplaatst) zal worden in de tegenwoordigheid van Christus, maar meteen overgeplaatst zullen worden naar de hel waar zij vreselijke pijn zullen lijden (Lukas 16:23-24). Pas aan het einde van de symbolische duizend jaar bij de wederkomst van Christus zullen ook hun lichamen uit de dood opgewekt worden (Johannes 5:28-29) en zullen zij na het laatste oordeel met hun ziel (geest) en lichaam in de hel geworpen worden (Matteüs 10:28; Matteüs 25:41). Deze overplaatsing van ziel (geest) en lichaam naar de hel heet “de tweede dood” (Openbaring 20:6; 21:8).

Zij zullen nooit Christus kunnen aanschouwen en bewonderen. Hun deel is in de poel die van vuur en zwavel brand (Openbaring 21:8).

H. DE THEORIE VAN DE TWEDE KANS

1. De tweede kans theorie.

▪ **(1) De tweede kans theorie leert dat verlossing door Christus ook na de lichamelijke dood nog mogelijk is.** Mensen die deze theorie aanhangen, zeggen dat een ieder die nooit een kans heeft gehad om het evangelie te horen of nooit grondig over de aanspraken van Christus heeft nagedacht of als kind gestorven is, *een tweede kans krijgt* om na de dood nog in Christus te gaan geloven. Zij zeggen dat niemand tot de hel veroordeeld zal worden zonder een redelijke kans te hebben gehad om het evangelie te horen en te geloven. Daarom concluderen zij dat *de eeuwige bestemming van een mens niet onherroepelijk vastligt* tussen de lichamelijke dood en de dag van het oordeel.

▪ **(2) De tweede kans theorie is gebaseerd op een humanistisch denken over Gods liefde en rechtvaardigheid.**

De tweede kans theorie wenst de genade van God zo veelomvattend te maken als mogelijk is! Het verwijst naar verzen als Johannes 3:18 en 36, die *volgens de theorie* leren dat alleen *een bewust ongeloof* de reden tot veroordeling is.

De theorie wordt ook gebaseerd op gedeelten als 2 Korintiërs 5:10 en Openbaring 20:11-15, die *volgens de theorie* inhoudt dat de eeuwige bestemming van de mens *uitsluitend* zal worden vastgesteld bij het Laatste Oordeel.

De theorie verwijst naar 1 Petrus 3:19 en 4:6, waar *volgens de theorie wordt gezegd* dat Christus in de periode tussen zijn dood en opstanding “het evangelie heeft gebracht aan de geesten in de gevangenis” (in *hades* of de onderwereld), waardoor alle mensen die voor de komst van Christus gestorven waren een kans kregen het evangelie te horen en behouden te worden.

De theorie legt “het neerdalen van Jezus naar de diepten van de aarde” (Efeziërs 4:9) op dezelfde wijze uit.²⁰ Zonder rekening te houden met het feit dat na Zijn neerdalen op de aarde Hij opgevaren is naar de hemel en dus niet langer “in de diepten van de aarde” is om het evangelie aan de mensen in de onderwereld te verkondigen, concludeert de theorie dat alle mensen die Christus op de aarde verworpen hebben na de dood een tweede kans krijgen om het evangelie te horen en Christus aan te nemen! De theorie ontkent het feit dat Zijn eerste komst naar de aarde en Zijn hemelvaart naar de hemel unieke gebeurtenissen in de heilsgeschiedenis zijn en niet voortgaande gebeurtenissen.

▪ **(3) De tweede kans theorie is dikwijls een excuus het evangelie niet te verkondigen.**

De tweede kans theorie berooft het evangelie van zijn urgentie! Het evangelie moet nu verkondigd worden terwijl mensen nog op de aarde zijn, zodat zij kunnen gaan geloven (Markus 16:15-16). Het evangelie moet verkondigd worden in de hele wereld als een getuigenis aan al de naties voor de wederkomst. (Matteüs 24:14)!

2. Bijbelse argumenten tegen de tweede kans theorie.

▪ **(1) De eeuwige bestemming van mensen wordt bepaald door hun geloof en leven in geloof terwijl zij nog op de aarde zijn!**

De dingen die zij doen terwijl zij nog in hun lichamen op de aarde zijn bepalen hun eeuwige bestemming. Johannes 3:18-21,36 leert dat de eeuwige bestemming van mensen afhankelijk is van de relatie tot Jezus Christus terwijl zij nog op de aarde zijn! De onderwijzing van Jezus in Johannes 3 staat in de context van Zijn komst naar de aarde en wat mensen met Hem doen op de aarde. Hij leert dat mensen die niet in Hem geloven al veroordeeld zijn! Hij leert dat mensen die Hem verwerpen het leven niet zullen zien, omdat Gods toorn op hem blijft! De dingen die in de tussentoestand tussen de dood en opstanding gebeuren bepalen nooit de eindbestemming van de mens.

De eeuwige bestemming van mensen is afhankelijk van hoe zij op de aarde geleefd hebben. In Matteüs 7:22-23, Matteüs 10:32-33 en Matteüs 25:31-46 leert Jezus duidelijk dat het doen van Gods wil op de aarde, Hem belijden voor de mensen op de aarde en barmhartigheid bewijzen aan Zijn broeders hier op de aarde de eeuwige bestemming van de mens bepaalt! Natuurlijk worden mensen niet behouden door hun goede werken, maar hun doen van de wil van God. Maar de wil van God is dat zij geloven in Jezus Christus als hun Verlosser en Heer (Johannes 6:29). En hun daden zullen bewijzen dat hun geloof echt is of niet (Jakobus 2:14-22). Bij de wederkomst van Jezus Christus zal Zijn aanbeveling en beloning of veroordeling en straf afhankelijk zijn van wat zij gedaan hebben met hun talenten en gelegenheden die Hij aan elk van hen heeft toevertrouwd hier op de aarde (Matteüs 25:21,30; 2 Korintiërs 5:10; Openbaring 20:11-15). “God zal ieder vergelden naar zijn werken” (Romeinen 2:6)

Bij het laatste oordeel zullen mensen geen tweede kans krijgen om in Jezus Christus te geloven, maar hun eeuwige bestemmingen zullen in het openbaar afgekondigd worden! Hun eeuwige bestemming wordt bepaald door hun geloof en hun leven in geloof terwijl zij op de aarde leven!

²⁰ Beter: “eerst neergedaald is in de diepste plaats, dat is, de aarde” (zie Psalm 139:15). Dus een verwijzing naar Zijn menswording en sterven op de aarde en niet een verwijzing naar Zijn neerdalen in het dodenrijk!

De Bijbel leert dat mensen die niet het evangelie hebben gehoord en dus Jezus Christus niet doelbewust hebben verworpen, geoordeeld zullen worden naar de kennis die zij wel hadden en naar hun werken hier op de aarde.

- Alle mensen hebben kennis dat God bestaat en machtig is (Romeinen 1:19-20; Psalm 19:1-6).
- Alle mensen hebben kennis van Gods morele wetten (Romeinen 2:14-15; Psalm 19:7-14).
- Niemand is volledig onkundig. Niemand kan zeggen: "Ik wist dat niet". God houdt ieder mens verantwoordelijk (Romeinen 3:19-20).
- Evenals er verschillende graden van beloningen voor gelovigen zijn (1 Korintiërs 3:12-15), zo zijn er verschillende graden van straffen voor ongelovigen (Lukas 12:47-48). Zij die weinig wisten van de wil van God zullen met weinig slagen geslagen worden, maar zij die de wil van God kenden en er niet naar handelden, zullen met veel slagen geslagen worden. De God van de Bijbel zal volmaakt rechtvaardig in Zijn oordeel zijn!
- Evenals God van ons eist dat ons barmhartigheid over ons oordeel triomfeert (Jakobus 2:13), zo zal ook Zijn barmhartigheid over Zijn oordeel triomferen. De God van de Bijbel zal absoluut barmhartig in Zijn oordeel zijn zoals Zijn goddelijke natuur vereist.

▪ **(2) De eeuwige bestemming van mensen wordt bepaald door hun relatie tot Adam of Christus.**

Alle mensen die van nature met Adam verbonden zijn, *zijn AL veroordeeld* tot de eeuwige dood (verdoemd) (Romeinen 5:16,18) en alle mensen die geestelijk met Jezus Christus verbonden zijn, *zijn AL gerechtvaardigd* voor het eeuwige leven (Romeinen 5:17-19)! Jezus Christus kwam NIET naar een neutrale groep mensen in deze wereld, die nog de kans en de vrije wil hebben om wel of niet te geloven of later na hun dood te geloven. Hij kwam WEL naar de goddelozen, de zondaars, de vijanden van God (cf. Psalm 5:5-7; Romeinen 5:6,8,10). *Hij kwam in deze wereld naar een mensheid die AL veroordeeld (verdoemd) was.* Daarom kwam hij ook niet om de wereld te veroordelen - de wereld stond al onder het oordeel, maar "om te zoeken en zalig te maken wat verloren is" (Johannes 3:17-18; Lukas 5:31-32; Lukas 19:10). Verlossing is niet gebaseerd op wat de mens wil of doet, maar alleen op Gods genade en ontferming (Romeinen 9:16-18). Wanneer Jezus Christus en zijn evangelie tot een mens komen, heeft deze maar één keus: Jezus Christus in zijn hart en leven te ontvangen (zie Johannes 1:11-13). Als hij die keus niet maakt, *zal hij het leven niet zien*, maar zal Gods toorn die al op hem lag (!!!) op hem blijven liggen (Johannes 3:36)!

▪ **(3) De eeuwige bestemming van mensen wordt bepaald vóór hun dood en niet ná hun dood!**

Alle mensen die NU niet in Jezus Christus geloven, zijn NU "verwerpelijk" en zijn NU al "veroordeeld tot de dag van de wraak van God" (Jesaja 61:1-2). Bij de eerste komst van Christus, verkondigde Jezus Christus het evangelie en zei, "De tijd is vervuld en het koninkrijk van God is nabij gekomen. Bekeert u en geloof het evangelie" (Markus 1:14-15). Hij zei, "De Geest van de Heere is op Mij ... om het evangelie te verkondigen, ... om *het jaar van het welbehagen van de Heere te prediken*. ... *Heden* is deze Schrift in uw oren in vervulling gegaan" (Lukas 4:18-21). Bij de wederkomst van Christus is "het jaar van het welbehagen van de Heere" voorbij en wordt het "een dag van de wraak van God" (Jesaja 61:1-2)! Paulus verkondigde het evangelie en zei, "Onderzoek uzelf of u in het geloof bent, beproef uzelf. Of weet u niet van uzelf dat Jezus Christus in u is? Of *het moet zijn* dat u op enigerlei wijze verwerpelijk bent" (2 Korintiërs 13:5). Hij zei, "Nu is het de tijd van het welbehagen, zie, nu is het de dag van het heil! (2 Korintiërs 6:1-2, zie Spreuken 27:1).

▪ **(4) De eeuwige bestemming van mensen wordt bij het laatste oordeel in het openbaar afgekondigd.**

In het Laatste Oordeel zullen *gelovigen* NIET worden veroordeeld in de zin van verdoemd, omdat zij AL het eeuwige leven bezitten (Johannes 5:24). Maar... de manier waarop zij vóór hun dood geleefd hebben, *zal beoordeeld en besproken en vervolgens of openlijk geprezen of berispt worden* (1 Korintiërs 3:10-15; 2 Korintiërs 5:10). Mensen worden NIET gered (gerechtvaardigd) door hun gehoorzaamheid aan de wet of om hun goede daden, maar door Gods genade en door het geloof (Romeinen 3:28; Efeziërs 2:8-9). Uiteindelijk wijst hun daden uit of hun geloof echt is of niet (Jakobus 2:14-22; Matteüs 12:33).

▪ **(5) De eeuwige bestemming van de goddelozen en onrechtvaardigen is al begonnen.**

De apostel Petrus leert dat Gods oordeel zich al bezig houdt met de onrechtvaardigen (bv. valse profeten en valse leraren). Hij "bewaart hen tot de dag van het oordeel, om gestraft te worden" (2 Petrus 2:9). Dit betekent dat na hun lichamelijke dood hun straf doorgaat en zij blijven lijden tot de laatste oordeelsdag.

Jezus Christus leert dat de straf van de ongelovige en dus veroordeelde mens direct ná de dood in de hel begint. Dan lijdt (de ziel van) de onrechtvaardige al pijn in de vlam. Er is een onoverkomelijke kloof tussen de onrechtvaardigen en rechtvaardigen, zodat zij niet aan de kant van de rechtvaardigen kunnen komen. De onrechtvaardige kan niet meer uit de hel ontsnappen. Als de onrechtvaardige vóór zijn dood niet naar de Bijbel geluisterd heeft, zal hij zich ook niet laten overtuigen als er iemand uit de dood opstaat (Lukas 16:19-31).

De veroordeling (verdoemenis) van de onrechtvaardige wordt niet tijdens het Laatste Oordeel bij de wederkomst van Christus pas vastgesteld – het is op aarde voor zijn dood al vastgesteld! Tijdens het Laatste Oordeel bij de wederkomst wordt zijn veroordeling (verdoemenis) openlijk uitgesproken (Matteüs 25:31-46; 2 Korintiërs 5:10). Dan zullen de goddelozen en onrechtvaardigen lijden onder schaamte wanneer God hun daden en straf afkondigt in de aanwezigheid van alle mensen die ooit geleefd hebben. Daarna zullen zij de foltering van de hel niet alleen in hun ziel (geest) ondergaan, maar ook in hun lichaam (Matteüs 10:28; Matteüs 25:41,46)! Zij zullen lijden onder de kwelling van de eeuwige afwezigheid van God (2 Tessalonicenzen 1:8-10). De donkerste duisternis "is voor eeuwig gereserveerd voor

de onrechtvaardige mensen” (Judas 7-13).

▪ **(6) Het evangelie wordt niet aan mensen gebracht nadat zij lichamelijk gestorven zijn!**

1 Petrus 3:18-22 zegt, ¹⁸ “Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, Hij, *Die* rechtvaardig *was*, voor onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen. Hij is wel ter dood gebracht in het vlees, maar levend gemaakt door de Geest, ¹⁹ door Wie Hij ook, toen Hij heenging, aan de geesten in de gevangenis gepredikt heeft, ²⁰ *namelijk* aan hen die voorheen ongehoorzaam waren, toen God in Zijn geduld *nog* eenmaal wachtte in de dagen van Noach, terwijl de ark gebouwd werd. (Vers 20b en 21 is een bijzin over de betekenis van de doop met water). ²¹ (Na de opstanding van Jezus Christus) ²² Die aan de rechterhand van God is, opgevaren naar de hemel, terwijl de engelen, machten en krachten hem onderworpen zijn.”

Dit Bijbelgedeelte gaat over de dood, opstanding, hemelvaart en troonsbestijging van Jezus Christus.

“1 Petrus 4:1-6 zegt, ¹ “Welnu, omdat Christus voor ons in het vlees geleden heeft, moet ook u zich wapenen met dezelfde gedachte: wie in het vlees geleden heeft, is opgehouden met de zonde, ² om nu, *in* de tijd die *ons* nog overblijft in het vlees, niet meer naar de begeerten van mensen, maar naar de wil van God te leven. ³ Want wij hebben de voorgaande tijd van ons leven lang genoeg de wil van de heidenen gedaan en gewandeld in uitingen van losbandigheid, begeerten, dronkenschap, zwelgprijen, drinkgelagen en allerlei walgelijke afgoderij. ⁴ Daarbij bevreemdt het hun dat u niet meeloopt in dezelfde uitbarsting van losbandigheid, en zij belasteren u. ⁵ Maar zij zullen rekenschap moeten afleggen aan Hem Die gereedstaat om de levenden en de doden te oordelen. ⁶ Want daartoe is aan de doden het Evangelie verkondigd, opdat zij wel geoordeeld werden naar de mens in het vlees, maar ook zouden leven naar God in de geest.

Dit Bijbelgedeelte gaat over heilig leven ten spijten van lichamelijk lijden zodat hoewel je lichaam sterft je geoordeeld zult worden naar je geestelijk leven op de aarde.

Deze twee Bijbelgedeelten gaan helemaal niet over hetzelfde onderwerp en mag daarom niet samen aangevoerd worden om een tweedekans theorie te bewijzen. Geen van beide Bijbelgedeelten gaat over “prediken van het evangelie aan mensen nadat zij gestorven zijn”! Nergens in de Bijbel krijgen mensen een tweede kans na hun dood om gered te worden!

Omdat deze Bijbelgedeelten zo vaak misbruikt worden om een theorie van de tweede kans te onderbouwen, zullen we er hier in detail op ingaan.

3. De juiste uitleg van 1 Petrus 3:18-22.

▪ **(1) 1 Petrus 3:18-22 wordt misbruikt om de theorie van de tweede kans “te bewijzen”.**

Volgens de tweede kans theorie zegt 1 Petrus 3:18-19 dat de geest (ziel) van Jezus Christus afdaalde in de gevangenis (*uitgelegd als Hades, de onderwereld*), ten einde het evangelie te verkondigen aan mensen die het evangelie voor hun dood nooit gehoord hadden.

Ook dat Jezus “neergedaald is naar de lagere, aardse gewesten” in Efeziërs 4:9-10 wordt verkeerd uitgelegd als een neerdalen naar de onderwereld, de verblijfplaats van de geesten van mensen die voor de eerste komst van Christus geleefd hebben.

Maar Efeziërs 4:9-10 spreekt over *de vernedering van Christus*, zijn neerdalen naar de aarde om onder mensen te leven en te sterven en spreekt over *de verhoging van Christus*, zijn opvaren naar de hemel waar God woont (boven “de hemel dat ook de lucht of atmosfeer genoemd wordt en boven de hemel dat ook de sterrenhemel of geschapen universum genoemd wordt) om alle dingen in het universum te vervullen (volkomen en volmaakt te maken).

Ook 1 Petrus 3:18-22 spreekt niet over het neerdalen van Christus naar de onderwereld, maar over het opvaren van Christus naar de hemel. Het spreekt niet over Zijn verkondiging van het evangelie aan mensen die al gestorven zijn, maar over de proclamatie van Zijn triomf (over zonde, dood, de wereld en boze geesten). Het spreekt niet over de geesten van alle mensen die voor (en na) de eerste komst van Christus gestorven zijn, maar over de geesten van alle ongelovige en ongehoorzame mensen waar de uitdrukking: “de mensen uit de dagen van Noach” naar verwijst (Matteüs 24:37-39).

▪ **(2) 1 Petrus 3:18 gebruikt het beeld van de triomfantelijke binnenkomst van een Romeinse generaal in Rome na een van zijn overwinningen.**

Let op hoe de apostelen Paulus en Petrus de triomfantelijke binnenkomst van een Romeinse generaal in Rome na een van zijn overwinningen gebruiken om de triomfantelijke hemelvaart en de troonsbestijging van Jezus Christus in de hemel te beschrijven!

- **2 Korintiërs 2:14.** “En God zij dank, Die ons in Christus altijd doet triomferen en door ons de geur van Zijn kennis op iedere plaats openbaar maakt.” Christenen door alle eeuwen heen volgen Christus als het ware in Zijn triomfantelijke optocht bij Zijn hemelvaart naar de hemel!
- **Efeziërs 4:8,10** (een toepassing van Psalm 68:18). “Toen Christus opvoer in de hoogte, nam Hij de gevangenis gevangen (NBV: gevangenen)(de christenen die Hij veroverd heeft door Zijn volbrachte verlossingswerk volgen Christus als het ware in Zijn optocht geketend aan Zijn strijdswagen) en gaf Hij gaven (verlossing en geestesgaven

aan de arbeiders als apostelen in vers 11) aan de mensen (i.e. deze christenen). ... Hij is Degene Die opgevaren is ver boven alle hemelen om alle dingen te vervullen (met wedergeboren christenen en een vernieuwde schepping)”.

- **Kolossenzen 2:15.** “Hij heeft de overheden en de machten (gezagsinstellingen) ontwapend (hen heerschappij ontnomen), die openlijk (ontmaskert en) te schande gemaakt en daardoor over hen getriomfeerd.”
- **1 Petrus 3:19.** “door Wie (i.e. de Geest) Hij (Christus) ook, toen Hij heenging (trionfantelijk naar de hemel opvaarde, vers 22), aan de geesten in de gevangenis gepredikt (i.e. Zijn overwinning geproclameerd).” De grote gebeurtenis die in 1 Petrus 3:18-22 beschreven wordt is de triomfantelijke hemelvaart van Christus waarmee Hij Zijn overwinning over allen en alles in het universum proclameerde!

▪ **(3) 1 Petrus 3:18 spreekt over de dood en opstanding van Christus – Zijn werk van de verzoening van zonden en de verzoening (bijleggen) met God.**

Vers 18b spreekt over twee fazen in de menselijke natuur van Jezus Christus, namelijk, *Zijn menselijke natuur voor Zijn dood en Zijn menselijke natuur na Zijn opstanding*. Toen Jezus stierf, stierf alleen Zijn menselijke natuur. “Hij is wel *ter dood gebracht in het vlees*” betekent dat Hij gedood werd toen Zijn lichaam nog verzwakt was door al de zonden van de mensen die Hij droeg (Romeinen 1:3). Bij Zijn dood legde Hij Zijn zwakke menselijke natuur helemaal af en verbrak alle banden met de zonden en de dood. Bij Zijn sterven vertrouwde Hij Zijn menselijke geest toe in de handen van God de Vader (Lukas 23:46) en ging naar het paradijs (Lukas 23:43). Dus, toen Jezus stierf, werd Zijn lichaam in de graftombe gelegd en Zijn menselijke geest was in de tegenwoordigheid van God de Vader. Nergens in de Bijbel lezen wij dat de menselijke geest van Jezus neerdaalde naar Hades, uitgelegd als de onderwereld of de hel!

Toen Jezus opstond uit de dood, stond alleen Zijn menselijke natuur op uit de dood. “Hij werd levend gemaakt door de Geest” (vers 18b) betekent dat het menselijke lichaam van Christus door de Geest, d.w.z. door de goddelijke natuur van Christus (zie Johannes 3:17-18) uit de dood opstond. Na Zijn opstanding was het lichaam van Christus een verheerlijkt lichaam die volledig door de Heilige Geest beheerst werd (Romeinen 1:4; Kolossenzen 2:9)! Van dat moment af leefde Christus niet meer in de zwakheid van het geschapen menselijke vlees, maar in de kracht van de Heilige Geest. Van dat moment verder plaatst Gods onvergelykbare macht Christus op Gods troon boven alle machten in het universum (Matteüs 28:18; 1 Korintiërs 15:25; Efeziërs 1:20-23; Filippenzen 2:9-11; 1 Petrus 3:22; Openbaring 1:5; Openbaring 5:5-6).

▪ **(4) 1 Petrus 3:18-22 spreekt over “het gaan” van Christus, niet als een gaan na Zijn dood, maar als een gaan na Zijn opstanding.**

Jezus Christus stond in de kracht van de Heilige Geest op uit de dood en in deze verreezen toestand ging Hij ergens en predikte Hij iets! Volgens vers 18-19, gebeurde dit gaan van Jezus niet vóór Zijn opstanding, maar ná Zijn opstanding! Daarom was Jezus in Zijn menselijke geest tussen Zijn dood en opstanding niet ergens heengegaan en heeft Hij niet iets gepredikt! Tussen Zijn dood en opstanding was Zijn menselijke geest bij God de Vader in de hemel (Lukas 23:43,46). En na Zijn opstanding ging Hij in zijn verheerlijkte opstandinglichaam ergens en predikte Hij iets!

▪ **(5) 1 Petrus 3:18-22 spreekt over “het gaan” van Christus, niet als een neerdalen, maar als een opvaren.**

In vers 22 in de context was dit gaan niet een neerdalen in de aarde, maar een opvaren naar de hemel! Jezus ging niet naar de onderwereld naar de geesten van gestorven mensen, maar vaarde op naar de hemel naar de rechterhand van God!

“Met onmiskenbare bewijzen werd Hij veertig dagen lang door hen gezien en sprak over de dingen die het koninkrijk van God betreffen. Toen werd Hij opgenomen in de hemel” (Handelingen 1:9-11). Openbaring 5:1-14 openbaart wat er bij Zijn troonsbestijging gebeurde.

De opstanding, hemelvaart en troonsbestijging van Jezus wordt beschouwd als een “van de aarde verhoogd zijn” (Johannes 12:32), als een “weggerukt worden naar God en Zijn troon” (Openbaring 12:5) en als een “opvaren naar de rechterhand van God in de hemel” (1 Petrus 3:19,22)!

▪ **(6) 1 Petrus 3:18-22 spreekt over “het gaan” van Christus, niet als een prediking van het evangelie, maar als een proclamatie van Zijn overwinning.**

Vers 19 zegt helemaal niet dat Zijn prediking een verkondiging *van het evangelie* was! Het oorspronkelijke woord zegt eenvoudig “Hij proclameerde”. Wat was de inhoud van Zijn proclamatie? In de oorspronkelijke tekst horen “het gaan” (Grieks deelwoord) en “Hij predikte” (Grieks hoofdwerkwoord) bij elkaar. “Al gaande predikte/proclameerde Hij”. Door ergens heen te gaan (namelijk Zijn hemelvaart) proclameerde Hij (Zijn triomf) aan de geesten in de gevangenis”.

Zijn triomferende hemelvaart is zelf de boodschap van Zijn proclamatie. Zijn hemelvaart was het bewijs van Zijn overwinning. Zijn hemelvaart is de proclamatie van Zijn finale en absolute overwinning. Als Christus niet was opgestaan uit de dood, dan zou Hij niet beter zijn dan alle andere profeten, omdat alle andere profeten nog in hun graf liggen! En als Christus niet naar de hemel was opgevaren, dan zou Hij nog op de aarde moeten zijn. Vers 19 spreekt niet over de prediking van het evangelie, maar spreekt over de proclamatie van de triomferende hemelvaart van de opgestane Christus als de Overwinnaar (over zonde, dood, de slechte wereld en de boze geesten) om als de Koning van het universum op de troon te zitten

Jezus Christus zegt dat toen Hij:

- van de aarde verhoogd werd aan het kruis

- uit het graf verhoogd werd in Zijn opstanding
- van de aarde verhoogd werd in Zijn hemelvaart
- en van de vernedering verhoogd werd tot op de troon van God

Hij de vorst van deze wereld buiten zijn domein op de aarde heeft geworpen en was begonnen om alle mensen naar Zich toe te trekken (Johannes 12:31-32). Hij bond (beperkte) de satan en zijn demonen (Openbaring 9:1; Openbaring 12:5-12; Openbaring 20:1-3). Nu rooft Hij het huisraad van de sterke (Matteüs 12:29)! Zo trekt God mensen uit de macht van de duisternis en zet hen over in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde (Kolossenzen 1:13).

- **(7) 1 Petrus 3:18-22 spreekt over “het gaan” van Christus, niet als een prediking gericht aan mensen die al gestorven zijn, maar als een proclamatie aan alle onverschillige en ongehoorzame mensen.**

Verzen 19-20 zeggen dat de proclamatie van overwinning vooral gericht is aan “de geesten in de gevangenis die voorheen ongehoorzaam waren in de dagen van Noach terwijl de ark gebouwd werd.” Zij zijn de geesten (zielen) van mensen die in de vloed zijn omgekomen en nu in de hel gevangen gehouden worden. Genesis 6:5 zegt dat zij een slechte generatie waren en 2 Petrus 2:5 zegt dat Noach “een prediker van de gerechtigheid” was. Terwijl Noach God op Zijn Woord nam en de ark bouwde, dreven deze mensen de spot met zijn prediking en waarschuwing aangaande het komende oordeel. Zij geloofden zijn prediking niet en veronachtzaamde zijn bouw van de ark, een zichtbare herinnering aan het komende vernietiging. Zij gaven geen gehoor aan Gods waarschuwing en weerstonden Gods geduld, wel een honderd jaar lang (1 Petrus 3:20; Genesis 5:32; Genesis 6:3; Genesis 7:6). Maar toen de vloed kwam, werd het geloof van Noach in het gelijk gesteld en het ongeloof van die slechte generatie veroordeeld (Hebreeën 11:7).

Volgens Matteüs 24:37-39 leert Jezus Zelf dat “de mensen in de dagen van Noach” een symbool is van alle mensen die onverschillig en ongehoorzaam zijn in de wereld! Daarom is de hemelvaart van Jezus Christus een proclamatie van overwinning over alle onverschillige en ongehoorzame mensen in de wereld, ongeacht of zij vóór of ná de eerste komst van Jezus Christus leefden. Het is tegelijk een ernstige waarschuwing aan mensen om zich te bekeren. Ook andere Bijbelgedeelten proclameren de dood, opstanding, hemelvaart en troonsbestijging van Christus als een proclamatie van Zijn overwinning over alle boze geestelijke machten (Efeziërs 1:20-22) zoals de duivel en zijn demonen (Johannes 12:31-32; Openbaring 12:5-9; Openbaring 20:1,3,7), over de boze geesten (gevallen engelen)(Lukas 8:31; Kolossenzen 2:15; 2 Petrus 2:4; Judas 6; Openbaring 9:1) en alle goddeloze overheden in de wereld (Psalm 2:8-12)! De hemelvaart en troonsbestijging van Christus in de hemel is de proclamatie van Zijn volkomen overwinning!

- **(8) 1 Petrus 3:21-22 spreekt daarom over de verhoging van Jezus Christus, dat een proclamatie van Zijn triomferende troonsbestijging in de hemel is.**

- **De overwonnen christenen volgen in de spoor van Zijn triomftocht.**

Toen Christus naar de hemel opvaarde, leidde Hij christenen als zijn gevangenen in Zijn triomftocht (2 Korintiërs 2:14; Efeziërs 4:8). Hij overwon of won hen met Zijn liefde en genade zoals uitgedrukt in het evangelie. Zijn triomftocht symboliseert dat Hij de zonde en de dood in Zijn volk aan het kruis heeft overwonnen en in Zijn triomferende hemelvaart toont Hij aan de wereld de christenen die Hij met Zijn liefde, barmhartigheid en genade onderworpen heeft!

- **De verslagen boze machten volgen geketend in de spoor van Zijn triomftocht.**

De verslagen boze machten worden symbolisch *openlijk vertoond als gevangenen* van Christus in Zijn triomftocht naar de hemel (Kolossenzen 2:15)!

- **Allen en alles is nu aan Jezus Christus onderworpen.**

Na zijn opstanding, hemelvaart en troonsbestijging zijn alle goede engelen en slechte boze geesten, alle machten in het universum en alle overheden op de aarde vrijwillig of onvrijwillig aan Christus onderworpen (1 Petrus 3:21-22)! Christus is de Koning van de koningen en de Heer van de heren (Matteüs 28:18; Efeziërs 1:20-23; Openbaring 17:14; Openbaring 19:16). De apostel Paulus zegt, “De allesovertreffende grootheid van Zijn kracht heeft God gewerkt in Christus, toen Hij Hem uit de doden opwekte en aan Zijn rechterhand zette in de hemelse gewesten, ver boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de komende. En Hij heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen en heeft Hem als hoofd over alle dingen gegeven aan de gemeente” (Efeziërs 1:19-22).

“Hij moet Koning zijn, totdat Hij alle vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd. De laatste vijand die tenietgedaan wordt, is de dood. Daarna *komt* het einde, wanneer Hij het koningschap aan God en de Vader overgeeft” (1 Korintiërs 15:24-26).

Allen die zich niet aan de triomf van de barmhartigheid van Jezus Christus onderwerpen, moeten eenmaal zich aan Zijn triomf in het laatste oordeel onderwerpen (Filippenzen 2:10-11)!

5. De juiste uitleg van 1 Petrus 4:1-6.

- **(1) 1 Petrus 4:6 wordt misbruikt om de theorie van de tweede kans “te bewijzen”.**

Volgens de tweede kans theorie zegt 1 Petrus 4:6 dat “*het evangelie werd gepredikt aan mensen die voor de eerste komst van Christus gestorven waren en nooit een kans hebben gehad om het evangelie te horen.*” Vele mensen leggen dit uit als een tweede kans die Christus geeft aan alle mensen die nog nooit het evangelie gehoord hebben om het evangelie te horen, te geloven en behouden te worden.

Maar 1 Petrus 4:1-6 spreekt helemaal niet over de prediking van het evangelie aan gestorven mensen, maar spreekt over de prediking van het evangelie aan mensen toen zij nog op de aarde leefden, *maar ondertussen gestorven waren*. Het spreekt niet over de prediking van het evangelie aan niet-christenen voordat zij stierven, maar over de prediking van het evangelie aan christenen voordat zij stierven! Christenen hebben geen tweede kans nodig om het evangelie te horen, te geloven en behouden te worden, omdat zij al geloven en voor eeuwig behouden zijn!

▪ **(2) 1 Petrus 4:1-6 spreekt over de prediking van het evangelie aan mensen die in zonden leefden.**

De niet-christenen en ongelovigen kiezen om als heidenen te leven, in dronkenschap en zwelgpertijen, seksuele immoraliteit en walgelijke afgoderij (vers 3). Omdat de niet-christenen de christenen niet kunnen bewegen om in dezelfde uitbarsting van losbandigheid mee te lopen, belasteren zij de christenen (vers 4).

▪ **(3) 1 Petrus 4:1-6 spreekt over de prediking van het evangelie aan mensen die nog leven.**

1 Petrus 4:1-6 spreekt over mensen “in het vlees” (d.w.z. het lichaam) en niet alleen “in de geest”. Het spreekt over:

- mensen die “in het vlees lijden” (d.w.z. als gevolg van vervolging in het lichaam lijden)(vers 1)
- die “in de tijd die ons nog overblijft in het vlees” (d.w.z. in het lichaam leven) niet langer naar de begeerten van mensen, maar naar de wil van God moeten leven (vers 2)
- en die gewaarschuwd worden dat “zij naar de mens in het vlees geoordeeld zullen worden” (d.w.z. als alle mensen met een lichaam eenmaal zullen sterven) (vers 6).

De gebeurtenis waar 1 Petrus 4:1-6 naar verwijst, is de prediking van het evangelie door de apostelen Paulus en Petrus aan mensen die in de vijf provinciën van Klein Azië (Turkije) wonen (1 Petrus 1:1) *toen zij nog leefden*. Maar toen de apostel Petrus zijn brief schreef (63 n.C.), waren deze mensen al gestorven, nadat zij door de niet-christenen vervolgd waren en in hun lichamen geleden hadden (vers 1).

▪ **(4) 1 Petrus 4:1-6 spreekt over de prediking van het evangelie ten einde mensen te behouden en te heiligen.**

Vers 6 zegt, “Want daartoe is *eens en voor altijd* (aoristus tijd) aan de doden het Evangelie verkondigd, opdat zij wel *eens en voor altijd* geoordeeld werden naar de mens in het vlees (d.w.z. de lichamen van mensen moeten sterven), maar ook (vóór hun sterven) *voortdurend* (onvoltooid tegenwoordige tijd) zouden leven naar God in de (menselijke) geest. Het spreekt over de prediking van het evangelie terwijl mensen nog in hun lichaam op de aarde leven, zodat zij niet alleen behouden zouden worden, maar ook een heilig leven zouden lijden in hun lichamen! Het spreekt over de noodzaak een geestelijk leven in hun lichaam te leven al moeten hun lichamen eenmaal in de toekomst sterven. Als hun lichaam sterft, blijft hun geest leven!

Het doel van een christen is dat hij met zijn wedergeboren en vernieuwd menselijke geest in zijn nog sterfelijke lichaam een heilig en rechtvaardig leven voor God zal leven. “Maar zoals Hij Die u geroepen heeft, heilig is, word *zo* ook zelf heilig in heel *uw* levenswandel” (1 Petrus 1:15). Elk ware christen wil, kan en zal een heilig en rechtvaardig leven leiden (Romeinen 6:6-22).

▪ **(5) 1 Petrus 4:1-6 spreekt over de prediking van het evangelie aan mensen vóór ze sterven.**

De echte rede om het evangelie te verkondigen terwijl mensen nog leven is dat zij behouden of veroordeeld mogen worden!

Mensen die dit doel missen en maar door blijven leven in de zonde, zullen rekenschap moeten afleggen aan Hem Die gereedstaat om de levenden en de doden te oordelen (1 Petrus 4:3-5)! Alle mensen zullen in de toekomst “naar de mens in het vlees geoordeeld worden”. Dit betekent dat *hun vernederd sterfelijke lichamen al gedoemd zijn eenmaal te sterven, zoals het met allen die aan Adam verbonden zijn moet gebeuren* (Hebreeë 9:27). Ook christenen moeten eenmaal sterven, omdat “vlees en bloed het koninkrijk van God niet kan beërven” (1 Korintiërs 15:50). De dood van het lichaam is uiteindelijk een middel in Gods hand om een christen te heiligen.

Maar christenen die door hun leven heen niet langer voor de zondige begeerte, maar voor de wil van God leven (zie 2 Korintiërs 5:15, zullen behouden worden (1 Petrus 4:1-2,6)! Alle mensen die op het evangelie reageren zullen “leven voor God naar de geest”. Dit betekent dat hun wedergeboren geest voor God leeft en Hem dient en aanbidt, *zoals allen die aan Christus verbonden zijn doen* ten spijten van het feit dat zij eenmaal zullen sterven als gevolg van de vervolgingen of gewoon van ziekten en rampen. Naar de innerlijke mens verheugen christenen zich in Gods Woord en Gods wegen (Johannes 4:23-24; Romeinen 7:22,25). In kort, alle christenen zullen heilige levens leiden!

“Het evangelie is aan de doden verkondigd” (vers 6). Deze zin betekent dat de mensen die tijdens hun leven het evangelie gehoord en geloofd hadden, in de tussentijd aan de vervolgingen of de natuurlijke dood gestorven waren. Zij waren al gestorven toen Petrus zijn eerste brief schreef. Het feit dat zij in Christus geloofden toen zij nog leefden, heeft niet kunnen voorkomen dat hun lichamen sterven. Maar hun geloof in Jezus Christus heeft hen gered van de zonde en de dood en hen in staat gesteld om heilig te leven te midden van vervolgingen (Kolossenzen 1:24; 1 Petrus 4:12-14)!

Vers 6 kan niet betekenen dat het evangelie verkondigd werd aan de geesten van gestorven mensen, nog in de onderwereld, nog in de hel, *omdat de mensen aan wie Petrus schreef lichamen hadden en op de aarde (in Turkije) woonden toen het evangelie aan hen verkondigd werd!* Daarom is de enige mogelijke uitleg van vers 6 dat het evangelie aan mensen verkondigd werd voordat zij naar de mens in het vlees geoordeeld werden, d.w.z. voordat zij stierven! Dit vers kan niet uitgelegd worden als een verkondiging van het evangelie aan mensen die al gestorven waren, omdat hun

geesten niet langer meer lichamen zouden bezitten die konden sterven nadat het evangelie aan hun geesten verkondigd werd. De conclusie is dat vers 6 niet leert dat het evangelie verkondigd wordt aan de geesten van gestorven mensen in de onderwereld of de hel!

▪ **Samenvatting.**

1 Petrus 4:6 leert niet de tweede kans theorie en kan het ook niet leren.

Er is geen bewijs in de Bijbel dat mensen na hun sterven een tweede kans krijgen om het evangelie te horen en gered te worden! Het evangelie wordt verkondigd aan mensen terwijl zij nog op de aarde leven. Terwijl zij nog op de aarde zijn, bepaalt hun geloof of ongeloof hun eeuwige bestemming.

Daarom, nu is het de tijd van het welbehagen, zie, nu is het de dag van het heil!” (12 Korintiërs 6:2). “De tijd is vervuld en het Koninkrijk van God is nabijgekomen; bekeer u en geloof het Evangelie (Markus 1:15)!